

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Epistolae

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ.

EPISTOLAE PHILOSTRATI.

ΑΣΠΑΣΙΑΙ.

A

ASPASIAE.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚὸν χα-
ρακτῆρα τῶ λόγῳ μὲν
τῶ παλαιοῖς, δὲ ἴσα
μοι διεσκέφθαι δοκῶ-
σι φιλοσόφων μὲν ὁ Τυανεὺς ἔτι Δίων·
στρατηγῶν δὲ Βρούτος ἢ ὅτι Βρούτος ἐς τὸ
ἐπισέλλειν ἐχρήτο. βασιλέων δὲ ὁ δε-
σπότης Μάρκος, ἐν οἷς αὐτὸς ἐπέσελ-
λε. πρὸς γὰρ τῶ κεκριμένῳ τῷ λόγῳ,
ἔτι ἔδραϊον τῶ ἡθῶσι ἐπιπέπωμα
τοῖς γράμμασι ῥητότερον δὲ δὲ ἴσα μὲν
Ηρόδοτος ὁ Ἀθῆναιος ἐπέσελλεν. ὑπερ-
αθικίζων δὲ καὶ ὑπερλαλῶν, ἐπιπέπωμα
πολλαχότῳ πρὸς τὸν ἐπιστολῆ χα-
ρακτῆρος. δεῖ γὰρ φαίνεσθαι πλεονεξίαν ἐπι-
στολῶν ἰδέαν, ἀθικετέραν μὲν σωφρο-
δείας συνηδετέραν δὲ ἀθικίσεως ἐν συλ-
κειῶσι μὲν πολιτικῶς. τῷ δὲ ἀβρῶ μὴ ἀ-
παύσειν. ἐχέτω ἔτι ἄσχημον ἐν τῷ μὴ
ἐρημαπίδα. εἰ γὰρ ἡμαποῦ μὲν, φι-
λοφροσύνη δὲ ἔξομν. φιλοφροσύνη δὲ ἐν
ἐπιστολῆ μεираκιῶδες. κύκλον δὲ ἄπο-
τορνύειν, ἐν μὲν τῆς βραχυτέρας τῆς
ἐπιστολῶν, συγχωρῶ ἵνα πούτω γουῶ
ἢ βραχυλογία ὡραίζοιτο ἐς ἄλλω
ἢ ἡὲ πᾶσα σενή οὔσα. τῆς δὲ ἐς μήκος
παρασημνίων ἐπιστολῶν, ἔξαιρειν χρο-
κύκλους. ἀγωνιστικώτερον γὰρ ἢ κατ'
ἐπιστολῆ τῶτο. πλὴν εἰ μήπω ἐπι

EPISTOLAREM ora-
tionis stylum, post ve-
teres optimè mihi tra-
ctasse videtur: ex Phi-
losophis Tyaneus &
Dion; ex ducibus mi-

litia Brutus, aut quocunque Brutus
ad scribendas literas est usus: ex re-
gibus verò diuinus Marcus, in his
quæ ipse scripsit, etenim præter a-
cumen & elegantiam sermonis, etiam
morum quadam firmitas & con-
stantia in literis impressa est. Ex o-
ratorib. optimè quidem Herodes A-
theniensis scripsit. verum Attica
lingua & garrulitate nimia utens,
excedit sæpè conuenientem episto-
læ stylum. Oportet enim epistola-
rem formam apparere, magis Atti-
cam consuetudine, consuetiorem
tamen Attico sermone: & compo-
ni quidem ciuili loquendi genere:
à deliciis autem & venustate non
abhorre. Habeat etiam quandam
figuram, in eo quod non figurata
sit. Si enim figurabimus, ingenium
ostentare videbimur. Ostentatio au-
tem in epistola puerilis est. Circui-
tum verò absoluere in breuioribus
epistolis, permitto, ut ea re saltem
paucitas verborum decoretur in a-
lium sonum; cum angusta sit & ar-
cta. Ex his autem epistolis, quæ in
longitudinem producuntur, planè
cōprehensiones tollendæ sunt, pu-
gnacius enim, id est, quàm ut epi-
stolæ quadret, nisi cum nondum in

fine epistolarum, aut comprehendere prædicta necesse est, aut concludere vnam de omnibus sententiam. Perspicuitas, optima dux est, cum omnis orationis, tum præsertim epistolæ. Nam & dantes & precantes atque concedentes & contra, item accusantes defendentesque & interrogantes, facilius persuadebimus, si planè ac dilucidè explicabimus. Planè autem ac dilucidè explicabimus etiam extra tenuem & vulgarem orationis modum, si de cogitatis communia nouiter, noua vero communiter dixerimus.

Berenica.

Ignæ miltus labra genasque fingens, impedimento est osculis. Arguit etiam senectam ac deformitatem faciei; sub qua liuidum quidem os, rugosa gena ac deflorescens. Mitte fuci colorationem, & nihil ad formæ elegantiam adde, *ne te etiam accusem senectutis, ob faciei picturam.*

Athenodoro.

Oculi consiliarij sunt amandi, tu vero auditione ac rumore solum amas Ionicum adolescentulum, cum habites Corinthi. Hoc autem furiosum apparet iis qui nondum sciunt istud, *Mens videt &c.*

Epicteto.

Si plausu stolido delectaris, & Ciconiarum, quia accedentes ad nos plaudunt, tanto sapientiosem ac moderatiosem gentem illarum existima populo Atheniensium, quod pro suis plausibus nihil mercedis petunt.

Aristobulo.

Amantem tolerare modestius est, quam omnino non amari. Nam & in bellicis rebus viri sunt, non qui nullum omnino vulnus accipiunt, sed qui victoriam vulneribus consequuntur.

A τελευτῆς τῆς ἐπεσαλμείων, ἢ ξυλλαβῆν δέοι τὰ προσημεία, ἢ ξυκλείσαι τὸ ἴπὶ πᾶσι νόημα. σαφὴν δὲ ἴα, ἀγαθὴ μὲν ἡγεμῶν ἀπάντος λόγῳ μαλιστα ἢ ἐπιστολῆς. Ἐ γὰρ δίδοντες, Ἐ δεομένοι, ἢ ξυχωρῶντες ἢ μὴ, Ἐ καθάπλομοι ἢ ἀπολοῖμοι, ἢ ἐρωτῶντες, ῥᾶον πείσομεν ἢ σαφῶς ἐρμηνύσομεν. σαφῶς ἢ ἐρμηνύσομεν Ἐ ἔξω βέλτείας, ἢ τὸ νοηθέντων τὰ μὲν κοινὰ καὶ κοινῶς, τὰ ἢ κοινὰ κοινῶς φερόμενα.

Berenika.

Η πυρομένησα μίλτος τὰ χεῖλη καὶ πλὴν ὄφθαλμῶν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων. κατηγορεῖ ἢ καὶ γῆρας τῆς προσώπου. ὕφ' οὗ πελιδνὸν μὲν τὸ σῶμα. ῥυαὴ ἢ ἡ παρὰ ἢ ἔξωρος. ἴα δὲ χρωματοποιίαν ἢ μηδὲν ἴπὶ ποίᾳ τῷ κάλλει. μὴ καὶ γὰρ ψωμά σε γήραος ἴπὶ τῆς προσώπου γράφῃ.

Athynodorō.

ΟΙ ὀφθαλμοὶ ζυμβελοὶ τῆς ἐράων. σὺ δὲ ἀκοιὴ ἀπέσας, ἐραῶς Ἰωνικοῦ μειρακίου, οἰκῶν Κόρινθον. τοῦτ' δὲ μανικὸν φαίνεται τοῖς οὐ πω εἰδόνσιν, ὅτι νοῖς ὀραῖ.

Epiktētō.

Εἰ κρότω ἀνοήτω χείρας, ἢ τῶν πέλαιργαυῶν ἴπὶ παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἢ γὰρ δὴ μὲν ποσούτω σὺ φρονέσερον τῆς Ἀθηναίων, ὅσα μηδὲ αἰτῆσι μηδὲν ὑπὲρ τῆς κροτεῖν.

Aleisoboulō.

Τὸ δὲ ἐρωτῶντα καρτερεῖν, σὺ φρονέσερον ἢ μηδὲ ἐραδιῶαι. Ἐ γὰρ δὴ Ἐ τὰ πολεμικὰ ἄνδρες οὐχ οἱ μὴ βωθέντες, ἀλλ' ὁ νικῶν τις ἐν τραύμασιν.

Eeee ij

Oculi sunt in amore ducet.

Αθηναίδι.

Τὸ μὲν μὴ ἐφθῆναι χαρίζεαι, Λαίσις
δοξα. τὸ δὲ ἐφθῆναι δοκεῖ Πλάτωνι. σὺ δὲ
καὶ ἐφθῆναι ἔμην ἐφθῆναι. τὸ τοῦ ἑφθῆναι
μὲν οὐδεὶς, Λαίσις δὲ, οἶμαι, ἐπήνη.

Επικήτω.

Φοβῶ δῆμον, ὡς ὧ πολλὰ δυνάσαι.

Χαεῖπωνι.

Μεμνήσεσθαι τῶν σῶν λόγων οἷός ἐστι
Ελλίνας, Ἰππὶ τελευτήσης. ὅτι μὴ
δὲν ὄντες ὁπότε εἰσὶ, ἴνες ἀνὲν εἰσὶ ὁπότε
ἐκ εἰσὶ.

Νέστορι.

Ἐπεμψά σοι σύκα ἠεινά. θαυμά-
ζοις δὲ ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἠδῆ ἢ τὸ ἐπ.

Διοδώρω.

Τὰς ἀπυρένοις ῥόας Ερυθραὶ κη-
πύοισιν, οἰνοχούσας νᾶμα πόπμον,
ὡσπερ τῶ βορῶων οἱ δὲ πρᾶπτοντες. δέ-
κα σοι τούτων τρυγῆσας ἐπεμψα. χρω
ἢ αὐταῖς, σιτούμυρος μὲν ὡς οἶνω, με-
θύων δὲ ὡς σίτω.

Φιλήμονι.

Τὸν βαρῶδον Διοκλέα, εἰ μὲν ἠδῆ γι-
νώσκεις, ἐπαμνεῖς δὲ που. εἰ δὲ ἀγνοεῖς, ἐν
τοῖς ἐπαμνεμένοις γράφε. καὶ χρῶσθε
αὐτὸν οἷς εἰκός, ἢ τὸν πεπεισμένον, ἢ
μὴ ἀπιστώτα.

Μερακίω.

Καὶ σὺ πονηρὸς ἔως, ὡς μηδένα ἄλ-
λον ἐλεεῖν, καὶ γὰρ δυσυχὴς ἔως ὡς μη-
δὲ ὡς ἄλλῃ λαβεῖν. καὶ πάντῃ χείρο-
ν τῆ κακοπραγία βεβλόμυρος μὴ παύ-
σαισθαι διαμῆτανων, ἵνα παύσῃ μηδὲ
σὺ δὲ Ἰππὶ τῶ μιανῶν ἔξου κακοδο-
ξίας. τὸ μὲν γὰρ ἐμὸν, μίας ἔργον ἠδδ-
νῆς. τὸ δὲ σὸν, κοινὸν εἰς διαβολὴν τῆς
ἑώρα πάντων αἰτίας.

A

Athenaidi.

Non * amanti largiri, Lyfiae o-
pinio. Amanti verò donare, pro-
batur Platoni. Tu & amanti & non
amanti. Hoc autem nemo sapiens,
sed Laïs vt opinor laudasset.

Epicteto.

Time populum, apud quem mul-
tùm potes.

Charitoni.

Putas Græcos tuarum orationum
memoriam retenturos, cùm tu è
B vita excefferis. Qui verò nihil sunt,
cùm sunt, quinam hi futuri sunt,
cùm non amplius sunt?

Nestori.

Mifi tibi ficus vernas. Mirare-
ris in iis aut quòd iam sunt, aut
quòd adhuc sunt.

Diodoro.

Mala punica Erythræ cõserunt,
fundentia vineum liquorem potabi-
lem, velut botri bene crescentes.
Decem ex his decerptas tibi misi.
Vtere eis, vescens vt vino, inebriatus vt cibo.

Philemoni.

Tragedum Dioclem, si iam ti-
bi notus est, proculdubio laudas.
Sin ignotus, in laudatorum nume-
ro scribe. Et ita te erga illum præ-
be vt par est, qui aut persuasus sit,
aut non diffidat.

Deliciis suis.

Et tu ita malus es, vt nullius al-
terius miserearis: & ego ita infor-
tunatus, vt à nullo alio consequar
misericordiam. At prorsus mihi gra-
ta est infelicitas, & sine fine. re-
pulsam pati volo vt tu quoque si-
ne fine ob immane & scelestum
ingenium prauus videaris. Meum
enim, vnus munus est tantummo-
do voluptatis. Tuum verò com-
mune ad calumniam omnium ho-
minum criminationis.

Julia Augusta.

A

Neque diuinus Plato, Sophistis inuidit; etsi id omnino quibusdam persuasum sit: sed iccirco æmulatorium in illos animum gessit, quod obambulant, magnas paruâsque ciuitates pariter demulcendo, ad Orphei ac Thamyri modum. Vt inuideret autē tantum abfuit, quantum ambitiosa æmulatio ab inuidia. Nam inuidia vitiosa ac peruersa ingenia nutrit. Æmulatio vero splendidos excitat. Et inuidet quispiam his quæ ipse consequi non potest. Quibus vero melior aut peior reddatur, hæc æmulatur. Plato igitur & Ideas Sophistarum probauit: ac neque Gorgiæ permittit ut ipsi antecellat in Gorgissando; & multa secundum Hippia ac Protagoræ ideâ differit. Æmulatores autem fuerunt, alij quidem aliorum. Nam & Gryllides æmulatur Herculem Prodicum, cum Prodicus Nequitiam & Virtutē ducit ad Hercule, vocantes eum ad vitæ institutum. Gorgiæ vero admiratores extiterunt præstantissimi ac plurimi. Primum quidem Græci qui fuerunt in Thessalia, apud quos oratoriæ artes professioni Gorgiasmi nomē indiderunt. Deinde vniuersa Græcia apud quos ludis Olympiacis orationes habuit contra Barbaros, è templi repagulis. Dicitur etiam Aspasia Milesia Periclis linguâ, ad Gorgiæ imitationem excuisse. Critiâ vero & Thucydidē non clam est magnitudinem animi ac supercilium ab eo accepisse. Transtulerunt autē ad propria, alter ad linguæ promptitudinem, alter ad robur. Et Æschines à Socrate profectus, quem tu nuper laudare contendebas, ut non obscure dialogos castigantem,

ὑπὸ Βίλωνος, ὃ δ' αὖ ὑπὸ ῥώμης. ἢ Αἰσχίνης δὲ ὁ δὸς τῶν Σωκράτους ὑπὸ οὗ πρὸς ἑαυτὸν ἑαυτὸν ἑαυτὸν, ὡς οὐκ ἀφαιρῶς τῶν διαλόγων κολλῶντος,

Iουλία σεβαστῆ.

Οὐδὲ ὁ θεασάμενος Πλάτων, τοῖς ἑσπερίαις ἐβάσκηκε, καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ τῆσθε. ἀλλὰ φιλοπρωίας μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶχεν. Ἰππία δὲ φοιτῶν δέλεοντες μικρὰς τῶν μείζονος πόλεις, τὸν Ὀρφέως καὶ Θαμύρεος ἔχον. Ἐξ ἡ βασιλευσίνων ἀπέχετο ποσούτων, ὅσον φιλοπρωίας φθόνος. φθόνος μὴ γὰρ πρὸς τὰς μαθητὰς φύσεως. φιλοπρωίας ἡ τὰς λαμπρὰς ἐγείρει. καὶ βασιλευσίνων μὲν πρὸς τὴν μὴ ἑαυτῶν ἐφικτῆ. ἀλλὰ ἡ ἀμεινον ἢ μὴ χεῖρον διαθήσειαι, φιλοπρωίας πρὸς ταῦτα. ὁ γὰρ Πλάτων, καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῶν ἑσπερίων ἔειπεν. καὶ οὐτε τῶν Γοργία παρήσει τὸ ἑαυτῶν ἀμεινον Γοργιάζην πολλὰ τε καὶ πλὴν Ἰππίας καὶ Πρωταγόρας φησὶν εἶναι. ζηλωτὰ ἢ ἐγγύοντο, ἄλλοι μὲν ἄλλων. καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ τῶν Γρύλλιδος φιλοπρωίας πρὸς τῶν Προδικου Ἡρακλέα. ὁπότε ὁ Πρόδικος πλὴν κακίαν καὶ πλὴν δρεπλὴν ἀγὰρ πρὸς τὸν Ἡρακλέα καλούσας αὐτὸν εἰς βίβας αἴρεσιν, Γοργίας ἢ θαυμαστὰ ἦσαν δρεῖσοι τῶν καὶ πλείστοι πρὸς τὸν μὲν οἱ καὶ Θεσσαλίαν Ἕλληνας, πρὸς οἷς τὸ ρητορικὸν γοργιάζην ἐπωνυμίαν ἔχον. εἶτα τὸ ξύμπαν Ἕλληνικόν, ἐν οἷς Ὀλυμπίασι διγέχθη καὶ τῶν βαρβάρων δὸς τῶν νεώ βαλβίδος. λέγειαι ἢ καὶ Ἀσπασία, ἢ Μιλησία πλὴν ἢ Περικλέους Γλώττου, καὶ τῶν Γοργίαν δὴσαι. Κλειπας ἢ καὶ Θεκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦται τὸ μεγαλόφωνον καὶ πλὴν ὁ Φρυγῶν παρ' αὐτῶν κερτιμύοι. μεταποιουῦτες ἢ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον, ὃ μὲν

ἐκ ὧν κεν γοργιάζειν ἐν τῷ περὶ τῆς Θαρ-
 γηλίας λόγῳ. φησὶ γὰρ περὶ αὐτῆς Θαρ-
 γηλία ἐλθοῦσα εἰς Θεσσαλίαν, ξυλιῶ
 Ανπόχῳ Θεσσαλῷ, βασιλεύοντι πάν-
 των Θεσσαλῶν. αἱ δὲ ἀποστάσεις εἴτε
 παροσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίης ἐπεχ-
 εῖαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν
 τῷ τῆς ἐποποιῶν κύκλῳ. πείθε δὴ ἔσθι,
 ὦ βασίλεια, τῆς θαρσαλεώτρου τῆς Ἑλλη-
 νικῆς Πλούταρχον μὴ ἀχθεῖσθαι τοῖς ἑ-
 φισταῖς· μηδὲ εἰς διαβολὰς καθίστασθαι
 τῆς Γοργίης. εἰ δὲ οὐ πείθεσθαι, σὺ μὲν οἶα περὶ
 Ἑφία καὶ μήνης, οἶδα πῶς γρη῏ ὄνομα θέ-
 οῦται τῷ ποιῶντι. ἐγὼ δὲ εἰπεῖν ἔχων, ἐκ
 ἔχω.

Μερακίῳ.

ἴσ. ἰσπ. ἡμερ.

Οἱ ἐρωτικοὶ τῆς ποιητικῆς ἀγαθῆς ἀκρόα-
 σις καὶ ἰξώροις. ἀγροισὶ γὰρ αὐτοῖς ἐς ἐν-
 νοίαν τῆς ἐραῆς, ὡς περὶ ἀνηλικότας. μὴ δὲ
 νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμουν * τῶν τούτων
 ἀκροάσεως. ἢ γὰρ ξυνοισία τῶν ποιῶντων
 ποιητικῆς, ἢ ἐκ ἐπιλήσεως ἀφροδισίων,
 ἢ ἀναμνήσεως.

Επικτήτῳ.

Οἱ τελέμυθοι τῆς Ρέας μαίνοντες πλη-
 γνῆτες τὰ ὠτα κύτοις ὄργανων. ἀλλ'
 κείνη μὲν, κυμβάλων καὶ αὐλοῦ ἐρτα.
 σὲ δὲ ἔπως ἐπιλήθησιν Ἀθηναῖοι κρο-
 ῖζοντες, ὡς ἐκλανθάνεσθαι πῶς εἶ καὶ πίνων
 γέροντας.

Κλεοφῶντι ἔσθι Γαίῳ.

Υπερὸν ὧν ἐπέσταλτο, τὰ μὲν ἤδη γέρο-
 νεὶ τὰ δὲ αὐτίκα ἔσαι. ἐγὼ γὰρ Λήμνιος
 ὢν, πατερίδα ἐμαυτῆς καὶ πτωχὸν Ἰμβροῦ
 νομίζω. σιωπῶντων ἀνοίξαι ἔσθι τὰς νήσοις
 ἀλλήλαις καὶ ἐμαυτὸν ἀμφοτέραις.

Αἰρεπαῖῳ.

Τὸ ποιητικὸν ἔθνος πολλοὶ, ἔσθι πλείους
 ἢ οἱ τῶν μολιθῶν ἔσμοι. βόσκοισι δὲ τὰς

A non veritus est in oratione quam
 de Thargelia scripsit Gorgiam imi-
 tari. Dicit enim utique in hunc mo-
 dum; Thargelia profecta in Thef-
 saliam, versabatur cum Antiocho
 Thessalo, qui Thessalis omnibus im-
 perabat. Productiones autē & con-
 tentiones orationum Gorgiæ mul-
 tis in locis in usu erant, maximè ve-
 rò in versificatorum circulo. Per-
 suade igitur tu etiam, ô regina, con-
 fidentiori Græcanicis Plutarcho, ne
 sophistis irascatur, neque Gorgiæ
 vituperationem suscipiat. Si non
 persuades, pro tua sapientia ac in-
 dustria, scis quo nomine sit talis ap-
 pellandus. Ego cùm dicere possim,
 non dico.

Deliciis suis.

Amatorij poetæ iucundam præ-
 bent auditionem etiam senioribus.
 Ducunt enim eos ad cogitationem
 amandi, quasi repubescentes. * Ne
 verò te putes hac auscultatione non
 indigere. Nam eiusmodi poetarum
 consuetudo, aut non te in obliuione
 rerum venerarum adducent, aut
 in memoriam reuocabunt.

Epicteto.

Qui initiati sunt sacris Rheæ,
 auditu organorū sono, furore cor-
 ripiuntur. Sed illa quidem cymba-
 lis & fistula efficiuntur. Te vero sic
 terrent Athenienses cùm plausus e-
 dunt, ut obliuiscaris quis sis aut qui-
 bus parentibus ortus.

Cleophonti ἔσθι Γαίῳ.

D De quibus scripsistis, partim iam
 iam facta sunt, partim continuo ef-
 ficientur. Ego enim Lemnius cùm
 sim, etiam Imbrum patriam meani
 iudico, coniungens beneuolentia si-
 bi inuicem insulas, & meipsum ve-
 trisque.

Hareniano.

Poëtica gens multi, & plures quàm
 apum examina. Pascunt autem apes

Ne vel, ex
 coniect.
 nostra,
 Ne ergo
 censeas tibi
 iustum tē-
 pus elapsū
 esse huius
 auscultā-
 tionis.

quidē prata, poetas vero domus vr-
bēsque. Et conuiuantur illæ quidem
fauis, hi vero splendido obsoniorum
apparatu. Quidam etiā poētæ pem-
matis vescuntur. Hos putemus ama-
toriorum poetas, de quorum nu-
mero vnus est & Celsus hic, qui suā
ipfius vitam *cantibus addixit*, quem-
admodum bonæ cicadæ. Vt autem
non rore, sed cibis alatur, credo ti-
bi curæ fore.

Antonino.

Ciconiæ deuastatas vrbes non in-
uolant, præteritum cladis fragorem
fugientes. Tu vero domum habi-
tas, quam ipse diripuisti. Et Diis in
ea litas quasi inhabitatibus, aut exi-
stentibus quidem, oblitis vero, quod
& ipsorum possessionem tenes.

Deliciis suis.

Salue etiam si nolis: salue, etiam
si non scribas, aliis formose, mihi
superbe. Non ex aëre cōpositus es,
nec ex iis quæcunq; his miscetur, sed
ex Adamante & saxo, ac Styge.
statim videam te barbescentē, & ad
alienas ianuas iacentem. Certè A-
mor & Nemesis, celeres Dij sunt &
vindices.

Vxori.

Danaë aurum accepit; Leda aues,
Europa munus de grege, Antiope
montanum, & Amymone mari-
num. Poētæ vero dona in fabulas
redegerunt, subducentes veritatem
iucunditate commentorum. Cape,
cape tu quoque, tergiuersatione ac
fictione modestiæ sublata; vt & ego
Iuppiter fiam ac Neptunus, dando
quæ cupis; quæ vero cupio, acci-
piendo.

Eidem.

Momus aliud quidem nihil se in

A μὲν, λημψύες. Ἐὖν δὲ, οἰκίαι ἐ πόλεις.
ἀνδραστῶσι τε οἱ μὲν κηρείοις· οἱ δὲ ὄψο-
ποιία λαμψέῃ. εἰσὶ δὲ τῶ ποιητῶν οἱ καὶ
βραχέμασιν ἐστῶντες. τούτοις δὲ ἠγώμε-
θα Ἐὖν δὲ τῶν ἑρωτικῶν ποιητῶν. ὧν εἷς καὶ
Κέλσος ἔστι ὡδαῖς ὄρα δὲ δωκῶς
ἐαυτῷ βίβω, ὡσπερ ὁ χρεῖστοι τέτιγες.
ὡς δὲ ἀν μὴ δρόσω, ἀλλὰ σίποισ τρα-
φείη, πεπίσθυκα σοι μνησθῆν.

Αντωνίνω.

B Οἱ πελαργοὶ τὰς πεπορημένους
πόλεις καὶ ἐσπέτοναί, κακῶν πεπω-
μένων ἠγώ φθύροντες. σὺ δὲ οἰκίαν οἰ-
κεῖς ἡ αὐτὸς ἐπόρησας, καὶ θεοῖς τοῖς
ἐν αὐτῇ θύεις, ὡσπερ οἰκεῖσιν, ἢ ἔσι μὲν,
ἐκλήσησιν οἱ δὲ πᾶ ἐκείνων ἔχας.

Μηρακίω.

C Χαῖρε καὶ μὴ θέλης· χαῖρε καὶ μὴ
γράφης, ἀλλοῖς καλέεμοι δὲ ὑπὲρ φά-
νε. οὐκ ἦτα συκείμνος ἔξ ἀέρος, καὶ
τῶν ὅσα τούτοις κίρναίαι. ἀλλὰ ἔξ ἀ-
δάμαντος ἐ πέρας καὶ Στυγός. ταχέως
σε διασαύμην χυθῶντα, ἐ πρὸ ἀλλο-
τείας θύραις κείμνον ναὶ Ἐρος, καὶ
Νέμεσις ὄξεις θεοὶ καὶ σρεφόμνοιο.

Γυναικί.

D Ἡ Δανάη χρυσὸν ἐλάμβανεν ἢ Λή-
δα ὄρνιθας ἢ Εὐροπῆ τὰ ἔξ ἀγέλης ἢ
Ἀνπόπη ὅσα ὄρφα ἢ Ἀμυμώνη τὰ ἐν
θαλάτῃ. οἱ δὲ ποιητῶν τὰ δῶρα μύθοις
ἐποίησεν, ὄρα γόντες πρὸ ἀλήθειαν ψυ-
χαγωγία ψυθισμάτων. λάβε, λάβε καὶ
σὺ, τὸν ἀκτισμὸν ἀφύσσει τὸ σῶφρο-
νος. ἵνα καὶ γὰρ Ζεὺς γύωμαι καὶ Πόσει-
δῶν, διδοὺς μὲν, ἀ θέλης· ἀ δὲ θέλω,
λαμβάνων. Τῇ αὐτῇ.

Ο Μῶμος τῶ μὲν ἄλλων οὐδὲν ἔφη

E e e e i i i j

Ἐφροδίτης ἀπαύσατος. πῶς δὲ καὶ ἐ-
 μέμψατο. ἐν ᾧ μόνον δυσχεραίνην ἔφη,
 ὅτι βύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, ἔτι λίσαν εἶη
 λάλον. καὶ τῷ ψόφῳ ὀχληρόν. εἰ ᾗ ἀν-
 ὑπόδητος ἐβάδιζεν ὡσπερ ἀνέχεν, ἐκ τῆς
 θαλάσσης, ἐκ δὲ ποτε διπορίσαι σκωμ-
 μάτων οὐδὲ κωμωδίας ὀλιπήρεος.
 καὶ μοι δοκεῖ μηδὲ, μοιχθουμένη δια-
 τῆτο μόνον λαθεῖν, ὅτι πάντα ὁ Ἡφαι-
 στος ἔγνω τὰ κεκρυμμένα τῆς σανδαλίας
 διαβάλλοντος. ταῦτα μὲν ἡμῖν ὁ μῦ-
 θος. σὺ ᾗ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἑοικας βου-
 λυέσθαι ἀμεινον χρωμένη τοῖς ποσίν, ὡς
 ἐπέχθης, ἔτι φεύγουσα τῆς Μώμου τὰ
 ἐγκλήματα. ὡς ἀδέτοι πόδες. ὡς κάλλος
 ἐλβύθερον. ὡς τεισευδαίων ἐγὼ, ἔτι
 μακάρεος ἐὰν πατήσῃτε με.

ἴσ. οὐκ

Μερακίῳ* ἀνυπόδητος.

Μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τῆς σαν-
 δαλίας. θλίβῃ σε ὡς πέπαισμα. δὴναί
 γὰρ δακεῖν σαρκας ἀπαλαῖς αἰτῆ δερ-
 μάτων καινότητες. διὰ τῆτο ὁ Ἀσκλη-
 πὸς, τὰ μὲν ἐν πολέμῳ καὶ θήρας βλά-
 ματα, ἰάτο ῥαδίως. ταῦτα ᾗ εἶα, διὰ τὸ
 ἐκείσιν ἀνοίξαι μᾶλλον ἢ ἐπηρεῖα δαίμο-
 νος χρωμένη. πῶς ἐν οὐκ ἀνυπόδητος βα-
 δίζεις. πῶς τῆ γῆ φθονεῖς. λαυτὰ ἔτι σαν-
 δάλια καὶ κρηπίδες καὶ πέδιλα, νοσοῦν-
 των εἰσὶ φορήματα ἢ γερόντων. τὸν γὰρ
 Φιλοκτήτην ἐν τούτοις γράφοις τοῖς
 ἐρύμασιν, ὡς χαλὸν ἔτι νοσοῦντα, τὸν ᾗ
 ἐν Σινώπης Φιλόσοφον καὶ τῆς Θεβαίων
 Κρατήτα καὶ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ἀχιλ-
 λέα ἀνυπόδητους, καὶ τῆς Ιάσωνα ἔτι ἡμι-
 σείας. λέγει γὰρ ὡς τὸν Αναυρον δια-
 βαίνοντος αὐτῆς ποταμόν, ἐνεχέθη
 κρηπίς τῷ ῥύματι εἰς ἀντίληψιν τῆς ἰλύος. χρωμένης καὶ ὁ Ιάσων οὕτως ἠλθ-

A Venere aiebat reprehendere. Quid
 enim quereretur? Vnum vero di-
 cebat se indignè ferre, quod strid-
 deret eius calceamentum, & nimis
 esset streperum, atque sonitu mo-
 lestum. Sin nudis pedibus ingre-
 deretur, quemadmodum orta est è
 mari, nihil haberet scommatum,
 neque conuicij sceleratus. Et mihi
 videtur ne mœchata quidem ob id
 solùm latere potuisse, quòd omnia
 Vulcanus cognoscebat occulta, fan-
 dalio deferente. Haectenus nobis fa-
 bula. Tu verò prudentius consilium
 Venere cepisse videris, quæ utaris
 pedibus ut constitisti, & Momi cri-
 minationes effugias. O laxi pedes.
 O pulchritudo formæ liberalis. O
 ter felix ego & beatus, si me calca-
 ueritis.

*Adolescenti, ut ambulet
 incalceatus.*

C In morbum incidisti propter fan-
 dalium. Atterit te, ut credo. Pluri-
 mum enim mordent carnes tene-
 ras nouitia coria. Idcirco Æsculapius
 vulnera in bello & venatione ac-
 cepta minore negotio sanabat: hæc
 verò missa faciebat quæ vltro sto-
 liditate & incogitantia magis, quàm
 ira dæmonis accidissent. Quin igitur
 sine calceis ambulas? Quid ve-
 rò terræ succenses? Lautia, Sandalia,
 Crepidæ, & soleæ sunt ægrotantiū
 D gestamenta, vel senum. Itaque Phi-
 loctetem in his pingunt munitio-
 nibus, ut claudum atque ægrum. Si-
 nopensem vero philosophū & Cra-
 tetem Thebanum, & Aiace[m] & A-
 chille[m] excalceatos, & Iasonem di-
 midia parte. Fertur enim cùm Anau-
 rum fluuium transiret, implicatam
 esse crepidam in fluxu, resistente li-
 mo ac cœno; atq; sic Iason alterum

ἠλθ-

pedem in libertatem asseruit, doctus à fortuna quid fieri oporteret, non animi arbitrio deligens, & discessit egregiè, nulla re læsus quæ inter terram & pedem interesset. Ne metuas. Accipiet gressum pulvis, perinde atque herba. & vestigium omnes adorabimus. O moduli pedum charissimorum, ô noui flores, ô plantæ telluris, ô forte ac validum osculum!

Mulieri Cauponatrici.

Omnia me tua extollunt, & stimulant, linea tunica, quemadmodum B Isis; & caupona, quasi taberna Venerea; atque pocula, vt Iunonis oculi; ac vinum quemadmodum flos, triûmque digitorum conjunctiones, in quibus poculum vetatur, veluti foliorum in rosis productiones, atque ego metuo ne cadat, at illud constat firmiter vt gnomon fixus, & digitis cohæret. Quod si etiam præsorbeas nonnunquam, omne quod reliquum est fit calidius halitu, & suauius nectare. Descendit igitur ad guttur expeditis viis, quasi non vino temperatum, sed osculis.

Eidem.

E Vitro quidem pocula constant. At tuæ manus in argentum atque aurum illa conuertunt, vt his etiam delicatus aspectus à tuis oculis accedat. Sed his quidem inanimis & immota est pelluciditas, non aliter D quàm aquis stantibus. Quæ vero ante faciem sunt pocula, cum alia molitie videntur oblectationem adferre, tum præcipuè osculorum intellectione. Quamobrem illa quidem deponere, & sine valeant, cum propter alia, quàm ob metum periculosæ materiæ. Mihi vero solis propina oculis, quibus Iuppiter etiam

A δέροτο τῶν ποδῶν τὸ ἕτερον, τύχη τὸ δέον διδαχθεῖς, οὐ γνώμη ἐλόμηνος. Ἐ ἀπῆει καλῶς σεσυλημένος μηδενὶ τῶν μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός, μὴ φοβηθῆς. δέξεται πλὴν βάσιν ἢ κόμισ, ὡς πόα. Ἐ τὸ ἴχνος περὶ σκυωήσομην πάντες. ὦ ρυθμοὶ ποδῶν φιλάτων. ὦ καινὰ ἀνθῆ. ὦ γῆς φυτὰ. ὦ φίλημα ἐρρωμένῳ.

Γυναικὶ καπηλίδι.

Γάντα μὲ ἀίρη τὰ σά· καὶ ὁ λινοῖς χερσῶν, ὡς ὁ τῆς Ἰσιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον, ὡς Αφροδίσιον. Ἐ τὰ ἐπιπώματα ὡς Ηρας ὀμμάτα· καὶ ὁ οἶνος ὡς ἀνδρῶν. Ἐ τῶν τριῶν δακτύλων αἱ σιωδέσες, ἐφ' ὧν ὀχεῖται τὸ ποτήριον, ὡς περὶ αἱ τῶν φύλλων τῶν ἐν τοῖς ῥόδοις ἐμβολαί, κἀγαθὸν μὲν, φοβῶμαι μὴ πέση· τὸ δ' ἐσηκεν ὀχυρῶς, ὡς γνώμων ἐρηρσμενόν, καὶ τοῖς δακτύλοις συμπέφυκεν. εἰ δ' καὶ ἀποπίοις ποτὲ, πᾶν τὸ καταλεπόμηνον γίνεσθαι θερμότερον τῷ ἀσθματι· ἢ δῖον δ' ἔστιν ἔτι νεκταρος. κατέσει γένεσθαι τῆς φάρυγγα ἀκωλύτοις ὁδοῖς; ὡς περὶ οὐκ οἶνω κεκραμένον, ἀλλὰ Φιλήμασιν.

Τῇ αὐτῇ.

Ἐξ ὑέλου μὲν τὰ ἐπιπώματα· αἱ δὲ σὰ χεῖρες, δέγυρον αὐτὰ ποιοῦσι καὶ χερσῶν ὡς καὶ τοῦτοις τὸ βλέπειν ὑγρῶς περὶ τῶν ὀμμάτων (ἔστι). ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀψυχον ἔσθ' ἀκίνητον τὸ διδόν, καὶ δὲ περὶ τῶν ὑδάτων τοῖς ἐσηκόσι. τὰ δ' ἐν τοῖς περὶ σῶσις ἐπιπώματα, τῇ τε ἄλλῃ ὑγρότητι διφραίνειν ἔοικε, καὶ τῇ σιωσῇ τῶν φιλημάτων. ὡς τ' ἐκείνα μὲν κατὰ θεῶν, καὶ χαίρειν ἕα. τὰ δ' ἄλλα, καὶ διατὸ ἐν τῷ σφαλερῷ τῆς ὑλης φόβον. ἐμοὶ δ' ἰμόνοις πρόπινε τοῖς ὀμμασιν. ὦν καὶ ὁ

Ζεὺς Γλυσάμηνος, καλὸν οἰνοχόον ᾤρε-
σήσατο. εἰ δὲ βούληται, τὸ μὲν οἶνον μὴ πα-
ραπολύεμόν γε ἐμβάλλουσα ὕδατος,
καὶ τοῖς χείλεσι ᾠροσφέρουσα, πλήρη
φιλημάτων ἢ ἐκπωμα, ἢ δίδου τοῖς
δεομένοις. ἔστι γὰρ οὐδεὶς ἀνέροστος οὐ-
τως, ὡς ποθεῖν ἐπὶ τῷ Διονύσου χάριν,
μῦθαι Ἀφροδίτης ἀμπέλους.

Τῇ αὐτῇ.

Τὰ ὄμματα σου διαυγέστερα τῶν ἐμ-
πωμαίων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν ἢ τῷ
ψυχὴν ἰδεῖν. τὸ δὲ τῶν ᾠροσφῶν ἐρύθημα,
δι' ἧς ὑπὲρ αὐτὸν τὸ οἶνον. τὸ δὲ λινοῦ
τῆτο χιτῶνιον ἀνιπλάμπει τῆς ᾠροσ-
φῆς τὰ δὲ χεῖλη βέβαπται τῶν τῶν ῥόδων
αἵματι. καὶ μοι δοκεῖς τὸ ὕδωρ φέρειν
ὡς ἀπὸ πηγῶν τῶν ὀμμάτων ἢ διὰ τῶ-
το εἶναι νυμφῶν μία. πόσοις ἰσᾶς ἐπει-
ρομένοις; πόσοις κατέχευε ᾠροσφῆρον-
τας πόσοις φεγγαμένη, καλεῖς; ἐγὼ
πρῶτος ἐπὶ ἴδω σε διψῶ, ἢ ἴσαμαι
μὴ θέλων. Μειράκιον.

Οὐδὲ ὁ ἔμμενάνδρος Πολέμων κα-
λὸν μειράκιον ᾠροσφῆρον. ἀλλ' αἰχ-
μαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμη-
σεν ὀργασθεῖς, ἡ δὲ οὐδὲ αὐτὸς ἀποκείρας
ἠνέχετο. κλαίει γὰρ καταπεσών. ἢ με-
ταγνώσκει τῶν φόνων τῶν τριχῶν. ἐφῆ-
κε δὲ δῖα ἐφείσατο ἢ τὸ δράμα. σὺ δὲ
ἐκ οἴδα τί μαδῶν, σεαυτῷ πεπολέμη-
κας, ὦ ἀνδροφόνε, τῆς κεφαλῆς. τί ἔδδ
μαχαρῶν ἐπὶ τῆς τείχας. τί δὲ κῆ-
σίων ἢ πολλῶν τραυματιῶν. οἷον δὲ
ἔξεκόψας. εἰ δὲ οἱ ποιηταὶ σε ἐπαίδου-
σαν εἶναι ἀφόβοις ἢ εἶναι Μενελάοις
εἰσαγόντες κομῆτας ἢ ὅλον τὸ τῶν Α-
χαιῶν στρατόπεδον; ἢ εἰ τις αὐτοῖς κα-

A degustatis, formosum atque præ-
stantem forma pincernam consti-
tuit. Quòd si vis, noli vinum con-
sumere: solam vero aquam infun-
dens, & labris attingens, imple
poculum osculis, & præbe rogan-
tibus. Nemo enim tam ab amore est
abhorrens, qui requirat adhuc Bac-
chi gratiam, post Veneris vites.

Eidem.

B Oculi tui lucidiores sunt pocu-
lis, ut possim per ipsos etiam men-
tem aspicere. Genarum vero ru-
bor, superat ipsius vini colorem
pulchritudine. Linea autem hæc tu-
nicella, resplendet in mallis. Labra
tincta sunt rosarum sanguine. At-
que mihi videris aquam ferre quasi
è fontibus oculis, & ob eam caus-
sam de Nympharum cœtu vna esse.
Quot festinantes ad te sistis? quot
prætercurrentes tenes? Quot cùm lo-
qui cœpisti, vocas? Ego quampri-
mum te aspexerim, sitio, & vel in-
C uitus consistere cogor.

Deliciis suis.

D Neque Menandri Polemon eleg-
antem adolescentulum rasit, sed
iratus aduersus captiuam amasiam,
hoc ausus est. quam ne ipse qui-
dem rasisse se sustinuit. Lachrymatur
itaque prostratus, & pœnitudo eum
cædis capillorum incessit. Ephebo
autem pepercit etiam drama. Tu
vero nescio *qua de causa*, tuo ipsius
capiti, ô homicida, bellum intu-
listi. Quid opus erat gladiis ad-
uersus crines? Quid verò sponta-
neis ac multis vulneribus? Qualem
æstate excidisti? Ne poëta quidem
te instituere potuerunt qui Euphor-
bos & Menelaos introducunt co-
matos, & vniuersum Achiuorum
exercitum? Et si quia eis pulcher

ex fluviis, comas gestat. Sicut enim aurum inter donaria est, & argentum; sic etiam crines comati. Barbari armis, Græci galeis, oculi palpebris, naues velis, terra montibus, montes saltibus, mare insulis, tauri cornibus, fluuij temporibus, vrbes mœniis. Formidabilior etiam Leo hirsutus, & equus iubis fretus, & gallus pugnacior in calcaria erectus. Venerantur etiam sapientes ex astris cometas, & sacerdotes comis ornatos: & ex diis alium aliter, vt Neptunum nigricomium, Apollinem v̄ intonsum, Panna hirsutum, Isin soluta coma, Bacchum cum multis crinibus etiam hedera comatum. Venus autem nerum quidem se rasit, cùm esset in luctu ac squalore. Vale.

Ισιν, ὡς λισίκομον· τὸν Διόνυσον, ὡς μὲν τῶν τειχῶν, καὶ τῶν κητῶν κομῆται. Αφροδίτῃ δὲ οὐδὲ πενδοῦσα ἀπεκείρατο. Εἰρώσο.

A λὸς ποταμῶν, κομᾶ. ὡς γὰρ χευσὸς ἀνάθημα ἢ δῶρον, ἔτω ἢ τείχεσ κομῶσαι. οἱ μὲν Βάρβαροι, ὄπλοις. Ἐλλῆνες, κρῶσει· οἱ ὀφθαλμοὶ βλεφαροῖς αἱ ἴηες, ἰσίοις. ἢ ἴη ὄρεσι· τὰ ἴη ὄρη νάπαις. ἢ ἴη θάλασσα νήσοις. οἱ ἴη ταῦροι, κέρασι· οἱ ἴη ποταμοὶ, τέμπεσι· αἱ πόλεις, τείχεσιν. Φοβερότερος ἢ λέων, ὁ λαῖσιος· ἔἴπωτος ὁ ἥδη τῇ χαίτῃ πεπυδκῶς· ἢ δλοκρυῶν μαχηώτερος, ὁ τὰ κάλλαμα ἐνηγεκῶς. πμῶσι ἴη οἱ Ἰσφοὶ ἢ τῶν ἀσέρων ἔδῶ κόμηται, ἢ τῶν ἱερέων ἔδῶ ἀνέτοις τῆς κόμας. ἔἴη δῶν ἄλλον ἄλλως τὸν Ποσειδῶνα, ὡς κυανοχαίτην· τὸν Απόλλω ὡς ἀκερσεκόμην. τῶν Πάνα, ὡς δασυῶ. τῶν

C

AMORI ET DELICIIIS.

Lacedæmonij rubris induebantur thoracibus, aut vt formidinem hostibus incuterent, coloris terriculamento, aut vti sanguinem non agnoscerent, id tincturæ communionis prohibente. Vos autē formosos oportet solis rosas armari, & hanc ab amatoribus accipere armaturam. Hyacinthus igitur candido adolescentulo, Narcissus nigro conuenit, rosa verò omnibus. Nam & adolescentulus vetustus & flos, & pharvacum & vnguentum. Hæ Anchisen persuaserunt. Hæ Martem soluerunt. Hæ Adonin venire admonuerunt. Hæ sunt veris comæ. Hi terræ fulgores. Hæ amoris lampades.

ΕΡΩΤΙ ΚΑΙ ΜΕΙΡΑΚΙΩΙ.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι Φοινικοβαφεῖς ἐνεδύοντο θώρακας, ἢ ἵνα ἐκπλήθωσι ἰσὺς πολεμίοις, τῶν φοβερόν τῆς χροίας ἢ ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῆς κοινωνίας τῆς βαφῆς. ἡμᾶς ἴη δῶν ἔδῶ καλοῖς, μόνοις ῥόδοις ὀπλιζέσθαι, ἢ ταῦτε λαμβάνειν ὡς τῶν ἑρασῶν τῆς πανοπλίας. Υἱὸς μὲν ἐν λυκῶν μεираκίω, πρέπει ἴη Νάρκισσος μῆλανι ῥόδον ἴη, πᾶσιν, ὡς ἔἴη μείρακιον παλαμόν, ἔἴη ἀνδρῶν. ἔἴη φάρμακον ἔἴη μύρον. ταῦτα ἀγίστην ἐπέισε. ταῦτα Ἀρη ἀπέλυσε. ταῦτα Ἀδωνιν ἐλθεῖν ὑπέμνησεν. αὐτῶν ἴη κόμας. ταῦτα γῆς ἄστραπαί. ταῦτα ἑρώτος αἱ λαμπαδῆς.

κ. ἀπὸ πύ.

Γυναικί.

Εἰ καὶ μὲ Φύλλοις, ἀλλ' ὑπόδεξαι καὶ τὰ
 ῥόδα ἀντ' ἐμοῦ. καὶ σου δέομαι μὴ
 σφραγίσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ κοιμηθῆναι
 ἐπ' αὐτῶν. καὶ γὰρ ὅστιν ἰδεῖν μὲν καλὰ
 οἶαν τὸ πῦρ ἔχει τὴν ἀκμὴν. ἀψαδὸς ὅ
 μαλακὰ, καὶ πάσις σρωμνῆς ἀπαλώ
 τῃ· ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον, καὶ τὴν
 Τυρίαν πορφύραν. Ἐὰν εἰ σπουδαῖα
 σκεῖνα, ἀλλ' οὐ πνεῖ καλόν. ἐνετειλά
 μην αὐτοῖς ἔτι δὲ δὴν σου Φιλῆσαι,
 καὶ τοῖς μασοῖς ἐπελθεῖν, ἔανδρίσασθαι
 ἀν' ἀφῆς· καὶ οἶδα ὅτι ἀκούσε. ὦ μα
 κάρια, οἶαν γυναικὰ πριβάλλειν μὴ
 λετε. ἀλλὰ δεήθητε αὐτῆς ὑπὲρ ἐμῶν, ἔ
 πρεσβύσατε ἔπεισατε. εἰαν ὅ ῥα
 κούη, κατὰκαύσατε.

Μειρακίω.

Τὰ ῥόδα ὡς πρὸς πλεοῖς τοῖς φύλλοις
 ἐποχούμενα, ἐλθεῖν ῥα σὲ σπασθῆναι
 ἐποίησατο. ὑπόδεξαι αὐτὰ δὲ μὲν ὡς
 Ἀδωνίδος ὑπομνήματα, ἢ ὡς Ἀφρο
 δίτης βαφῆν, ἢ ὡς γῆς ὄμματα. ἀθλη
 τῆ μὲν ἔν, κόπνος πρέπει. βασιλεῖ με
 γάλω πορθητῆ, πάρα καὶ σραπώτῃ, λό
 φος. καλὰ ὅ μαιρακίω ῥόδα· καὶ διὰ
 συγγένειον τὸ δῶδίας καὶ διὰ τὸ οἰκείον
 τὸ χροῖας.

Γυναικί.

Πεπομφάσει σε φανόν ῥόδων. οὐ σὲ
 πρὸ καὶ τὸ μὲν γὰρ, ἀλλ' αὐτοῖς πχα
 ριζομῆτος τοῖς ῥόδοις, ἵνα μὴ μῦρανθῆ.

Μειρακίω.

Εὖ πεποιήκας, καὶ σρωμνῆ χροῖά με
 νος τοῖς ῥόδοις. ἢ γὰρ πρὸς τὰ πεμφ
 θέντα ἠδονῆ, σημεῖον μέγα τὸ πρὸς τὸν
 πέμψαντα πρῆς· ὡς τε καὶ γὰρ σου δι
 αὐτῶν ἠφάμην· καὶ γὰρ ὅστιν ἐρωπικὰ καὶ

A

Vxori.

Si etiam me fugis, at rosas pro
 me suscipe. Et te precor, ut non
 solum coroneris, verumetiam som
 num in his capias. Etenim sunt a
 spectu pulchræ: igneus est illis vi
 gor. Attractu vero molles, & om
 ni strato teneriores. Babylonium
 etiam coccum excedunt, & Tyriam
 purpuram. Nam tametsi in magno
 precio sunt illa, non tamen lepi
 de fragrant. Mandavi eis ut etiam
 de collo tuo suavia sumant, & mā
 millas contrectent, & mariti partes
 agant, si permittas. Et scio quod
 audituræ sunt. O beatæ rosæ, qua
 lem fœminam estis complexuræ.
 Sed rogate illā meo nomine & ob
 secrate atque persuadete. Sin audi
 re noluerit, comburite.

B

Deliciis.

Rosæ, quasi alis ita foliis volitan
 tia, ut ad te venirent, diligentiam
 adhibuerunt. Suscipe eas benigni
 ter, ut Adonis monumenta, aut ut
 Veneris tincturam, aut ut telluris
 oculos. Athletam igitur oleaster de
 cet, regem magnum populatorem,
 tiara, & militem galca. Formosum
 autem adolescentulū rosæ, cum ob
 affinitatem fragrantia, tum ob co
 loris proprietatem.

C

Vxori.

Misi tibi sertum roscum, non
 tam honorans te, quamquam hoc
 etiam, quam ipsis rosulis aliquid im
 pertiens ne areferent.

D

Deliciis.

Rectè fecisti, qui etiam strato v
 sus fueris rosis. Nam voluptas erga
 missa munera, magnum argumen
 tum est honoris, qui mittenti ha
 betur. Itaque ego te per ipsas atti
 gi. Sunt enim amatorix, & ver
 sutæ

sutæ, quæque formæ elegantia uti
sciant. Vereor autem ne quietem tibi
non permiserint, sed dormienti mo-
lestæ fuerint, quemadmodum aurû
Danaæ. Quòd si quid amico vis gra-
tum facere, reliquias ipsarum remitte,
nunc amplius non rosas solùm,
verùm te etiam spirantes.

Vxori.

Et Ioui cum dormiret in Ida môte,
fiores terra protulit, Lotum, Hyacin-
thum & Crocum. Rosæ verò non
aderant, vtrum ut ad Veneris posses-
sionem attinentes, à qua etiam has
Iunonem mutuò sumere oportebat,
quemadmodum & Cestum mutuò
sumpsit? an; quia dormire Iuppiter
non potuisset, si hæ præstò fuissent?
Illi verò Iouem ut dormiret rogabát.
Cum autem fragrant rosæ, necesse est
omnes homines deòsque suaviter vi-
gilare. Etenim odoris bonitas ac vis
plurimum potest ad arcendam quie-
tem. Hæc igitur Homero relinquantur
& poëtarum potestati. Tu verò
rusticè fecisti, quæ sola in Rosis dor-
miueris, & modestam te in non mo-
destis præbueris. Aut enim amatorè
quendam tibi oportebat adesse, aut
me Iouem. nisi vero non cogitasti ô
formosa, cum sertum pectori admo-
ueres, te cum nouo mæcho coire.

Deliciis.

Quid acciderit rosis, ut antequã
ad te peruenirent, speciosæ essent ro-
sæ. (neque meherclè misissemus eas,
nisi aliquid operæ precium habuis-
sent.) Cum autem venissent, statim
arescerent & exhalarent, certam qui-
dem & perspicuam causam adfer-
re nequeo. Non enim mihi aliquid
voluerunt dicere. Quantum au-
tem coniectura licet assequi, non
tulerunt improbationem, neque
ferre potuerunt certamen tecum
initum: sed simul ac fragrantio-
rem

A πανούργα, & κάλλι χηῶδες εἶδόντα. δέ-
δοικα ὅ μὴ οὐδὲ ἡσυχίαν ἤγαγῃ. ἀλλ'
ὡσὺ χηῶ σοι καθύδοντι ὡσπερ τῆ Δα-
νάῃ ὁ χρυσός. εἰ ὅ βέλῃ τὴ Φίλω χηῶ-
ζέας, τὰ λείψανα αὐτῶν ἀντίπεμψον.
μηκέτι πνέοντα ῥόδων μόνον, ἀλλὰ &
σοῦ.

Γυναικί.

Καὶ τῷ Διὶ ὅτε κοιμᾶτο ἐν τῇ Ἰδῇ
τῷ ὄρει, δύνῃ ἢ γῆ ἀνῆκε λωτὸν, καὶ ὑά-
κινθον, καὶ κρόκον. ῥόδα δὲ οὐ ᾤρω.

B πότῃ ὡς μόνῃς ΑΦροδίτης κτήμα-
τα, ᾧ ἢς καὶ ταῦτα ἔδωκε πρὸς Ἡραν
δανείσασθαι, καὶ δὲ πρὸς τὴν κερὸν ἔδανεί-
σατο. ἢ ὡς οὐκ ἂν κοιμηθέντος τῆ Διός,
εἰ καὶ ταῦτα ᾤρω. οἱ ὅ ἐδόντο καθύ-
δον τὸ διά. ὅταν δὲ πνέῃ ῥόδα, ἀνάγκη
πᾶσα δῆπου καὶ ἀνθρώποις & θεοῖς ἀ-
γρυπνεῖν ἠδέως. ἢ γὰρ βυβάδια δὴν ἡ πᾶ-
σαν ἡσυχίαν ἔξοικίσει. ταῦτα μὲν ἐν
ἀφείδω Ὀμήρῳ & τῇ τῷ ποιητῇ ἔξ-
οσία. σὺ δὲ ἀγρόικως ἐποίησας μόνῃ
κοιμηθεῖσα ἐν ῥόδοις καὶ σωφρονήσα-
σα ἐν ἑσώφροσιν. ἢ γὰρ τῷ ἔραστων
ἐχρῆν σοι ᾤρειναί ἴνα, ἢ ἐμὲ τὸν διά.
πλὴν εἰ μὴ ἐνεδυμήθης ὡ καλὴ τὸν σέ-
φανον τοῖς σέρνοις πρῶτα γὰρ ῥόδα
καμῶ μοιχῶ συμπλακῆναι.

Μερακί.

D Τί παδόντα τὰ ῥόδα, πρὶν μὲν πα-
ρεῖ σοι χηῶδες, καλὰ μὲν ῥόδα. & γὰρ ἂν
αὐτὰ ἐγὼ ἔπεμψα, εἰ μὴ ἡ ἀξιοκτιτὸν
εἶχεν. ἐλθόντα δὲ, ὡς εἰς ἐμδράνθη καὶ
ἀπέπνυσε. τὸ μὲν σαφές ἐκ οἶδα τῆς
αἰτίας. οὐ γὰρ μοι ἔειπεν ἠδέλῃσεν
ὡς δὲ εἰκάσαι ῥάδιον, ἐκ ἡμέτερον παρ-
βουδοκίμου μύθου. οὐδὲ ἡμέτερον, τῆς
πρὸς σὲ ἀμίλλης. ἀλλ' ὁμοῦ τε ἔδιχον

ffff

ὡς δὲ ἐρεβώλωτος, καὶ ἀπώλετο. ἔγωγε καὶ
λύχνος πῖπτα πυρὸς ἠπληθεὶς μείζονος, καὶ
ἀστρα δ' ὅταν ἀντιβλέπειν ἠλίω μὴ δύ-
νηται.

Γνωαίη.

Ὅντως τὰ ρόδα ἔρωτος φυτά. καὶ γὰρ
νέα, ὡς κίεϊνος. καὶ ὑγρὰ ὡς αὐτὸς ὁ
ἔρωτος. καὶ χρυσοκομῆσιν ἀμφω. καὶ τ' ἄλλ'
αὐτοῖς ὅμοια. τὰ ρόδα δ' ἀκαιοῦσαν ἀντι-
βελῶν ἔχει τὸ πυρρὸν ἀντιδάδων. τοῖς
φύλλοις ἐπιέρωτον χρόνον δ' οὔτε ἔρωτος,
οὔτε ρόδα οἶδεν. ἐχθρὸς γὰρ ὁ θεὸς ἐστὶ τῆ
καλλοῦ ὁπώρα, καὶ τῆ ρόδων Ἰπιδη-
μία. εἶδον ἐν Ῥώμῃ τῶν ἀνδοφόροις
τρέχοντα. καὶ τῶν παλαιῶν ἰσχυροῦς μύθοις
τὸ ἀπίστον τ' ἀκμήν. ὁ γὰρ δρόμος διδα-
σκαλία χρῆσεως. εἰ δὲ μνηστῆρας, ἀπε-
λήλυθε μῦθαινεταί, καὶ γυνὴ μὲν ρόδων
ἐν βραδυῇ. μὴ μνηστῆρα, ὡς καλὴ, συμ-
παύζω μιν, σε φανωσώμιν τῶν ρόδοις,
σιωδρά μω μιν.

Μήρακίω.

Ἔστιν ἕαρ ἐκ καλλοῦ ρόδων. ὁ δὲ μὴ
χρησάμενος τοῖς ἔρωτοισιν ἀνόητος. ἐν
οὐ μνηστοῖς μνηστῆρας, καὶ βραδυῶν ἐπὶ
ἀποδοσι. φθονερός γὰρ ὁ χρόνος, ἐπὶ
ἀνδοῖς ὥραν ἀφανίζει, ἐπὶ καλλοῖς
ἀκμὴν ἀπάγει, μνηστῆρα μέλλει, ὡς φθι-
γρό μιν ρόδον, ἀλλ' ἕως ἔξεστι ἐκ ζῆς,
μετάδος ὧν ἔχει.

Γνωαίη.

Ἐπιδομῶ ὡς τὰ ρόδα ἐλθόντα πα-
ρα σέ, ὅσα χρέεσθ' ἀπέβαλεν. ἐγὼ δ' ἔγωγε
γὰρ ἐντεταλμῶ αὐτοῖς, καὶ ὡς κίεϊνον-
τα ἀκμῆτος χρωτὸς τῆς σῆς δρόσου,
κατέχου πλὴν ψυχρῶν ἰσχυροῦσαν καὶ
δυσαναχρηστῶσαν. καλῶς ἐποίησατε,

A cutem attigerunt, suam vim perdi-
derunt. Sic etiam lucerna interit,
victa ab igne copiosiore : & astra
cum solem aduersum intueri non pos-
sunt.

Vxori.

Reuera rosæ sunt Amori sacræ
plantæ. Sunt enim iuvenes, quem-
admodum ille, & delicatæ quem-
admodum Amor ipse. Et ambo co-
mas aureas ferunt, atque reliqua
sunt ipsis similia. Rosæ spinam sa-
gittæ loco habent, & rutilum co-
lorem pro facibus, foliis alata
sunt. Tempus autem amor, & ro-
sæ pariter nesciunt. Infestus enim
hic deus & formæ autumnō & ro-
sarum aduentui. Vide Romæ floribus
redimitos currentes, & celeritate te-
stificantes infidelitatem vigoris.
Cursus enim usum docet. Sin cun-
cteris, iam abierunt. Arescit etiam
mulier cum rosis, si moram necdat.
Ne cuncteris ὁ formosa, sed collu-
damus, coronemur rosis, concur-
ramus.

Deliciis.

Est ver etiam pulchritudo rosa-
rum: qui verò non vititur præsentibus
stultus est, dum in non cunctan-
tibus ipse cunctatur, & abeuntibus
tarditatem vsurpat. Inuidum est tem-
pus & floris venustatem aufert, &
formæ vigorem adimit. Nullam mo-
ram interpone, ὁ appellata rosa: sed
dum est potestas & viuis, commu-
nica nobis quæ habes.

Vxori.

Audiui rosas cum ad te per-
uenissent, quasi debitum persol-
uisse. Nam & ego mandaueram
eis, & ebibito integræ naturæ ro-
re, tenuisse animum egredientem
& vix tolerantem. Rectè fecistis

ὦ ροσᾶ, quòd reuixeritis. Rogo sic donec veniam permanete. Statim enim cognoscere nunquid à vobis inuicem acceperitis incrementi, ad fragrantiam ipsa, & vos ad tempus.

Deliciis.

Accusar me quòd rosas, non miserim. Ego verò id neque negligentia feci, neque quod mihi amor non curæ esset, sed arbitrabar te cum flauus esses, & propriis rosis coronatus, alienis floribus non indigere. Neque enim Homerus flauo Meleagro coronam imposuit. Alioquin hoc esset ignem alio igni, & titionem duplicare. Sed ne Achilli quidem, neque Menelao, neque quicumque alij sunt apud eum comati. Inuidiosus plane flos, & citò deperiens res est, & quæ statim esse desinat. Aiunt autem eiue primùm ortum à tristissima causa initium traxisse. Nam spinæ ad Rosas, accedentem Venerem vulnerauerunt, vt Cyprij & Phœnices asserunt. Sanguine ne coronemur. Fugiamus florem, qui ne à Venere quidem ipsa abstinet.

Vxori.

Cum flauo colore prædita sis, rosas quæris. Atqui naturam habes eandem quàm illæ. Quid igitur flores expetis, qui paulo post non existunt? Quid vero caput igni coronas? Nam vt mea fert opinio Colchidis etiam monile, quem Glauca misit, rosæ fuerunt venenis infectæ, & ob eam causam, cum accepisset, vsta est. Siue enim rosæ sunt delectabiles, non improbet elegantes: siue fragrantæ, ne contrà spiret, siue fluxæ demutat. Ego quidem nulli rei tam similia iudico esse rosarum intereuntium folia, quàm cadentibus. Vulgus eorum qui vehementissimè

A ὦ ρόδα, διαβιώσαντα. κὴ δέομαι, μείνατε ἔστ' αὐτὸ ἔλθω. μαθεῖν γὰρ ἐγνώκα εἶπε ὄψ' ἀλλήλων εἰλήφατε, εἰς βιώδιαν αὐτῆ, κὴ ὑμεῖς εἰς χρόνον.

Μελεαγρίω.

Αἰπᾶς με ὅτι σοὶ ρόδα ἐκ' ἐπέμψα. ἐγὼ δ' ἔστε ὡς ὀλίγῳρος τῆτο ἐποίησα, οὐτε ὡς ἀνέραςος ἀνδροπος. ἀλλ' ἐσοπώω ὅτι ξανθὸς ὢν κὴ ρόδοις ἰδίοις σεφανέμῳρος, ἀλλοτριῶν ἀνδῶν οὐ δέη. οὐδὲ γὰρ Ὀμηρος τῷ ξανθῷ Μελεαγρῷ σεφάνον παλέσθηκεν. ἐπεὶ τῆτο ἀνλίω, ἄλλο πῦρ ἴππυ πύρ κὴ δαλὸς ἐπέκλεινω διπλοῖς. ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἀχιλλεῖ. ἔδὲ τῷ Μενελάω, ἔδὲ ὅσοι ἄλλοι ὄψ' αὐτῷ κομῶσι. φθονερὸν δὲν ἄνδρος ἐὼν κώμορον. κὴ παύσαοις ταχὺ λέγεταί. ἢ αὐτὸ παρόπλω γῆρσιν ἐκ' λυπηροτάτης δ' ἔξασται παροφάσεως ἢ γὰρ ἄκανθα τῶν ρόδων ὄψ' ἔξασται ἢ Ἀφροδίτῳ ἐκνισέν, ὡς Κύπριοι ἐ Φοίνικες λέγουσιν. αἵματος μὴ σεφανώμῃθα. φύγω μὲν ἄνδρος, ὃ μηδὲ Ἀφροδίτης φείδειται. Γυναικί.

Οὐσά τις ξανθὴ, ρόδα ζητεῖς. κὴ μίλω φύσεως οὕτως ἔχης ὡς κλεινα. π' οὐκ μετὰ λαμβάνης ἀνδῶν μὲν μικρὸν ἐκ' ὄντων. π' ἢ τ' κεφαλῶν σεφανοῖς πυρελί. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ἐ τ' Κολχίδος ὄρμος, ὃν τῆ Γλαυκῆ ἐπέμψε, ρόδα λίω πεφαρμαγμένα. ἐ δια τῆτο κ' αὐτῆ λαβοῦσα. εἴτε γὰρ τῆπνὰ τὰ ρόδα, μὴ ὄψ' ἀδοκίμειτω τὰς καλας. εἴτε βιώδη, μὴ ἀνπιπνείτω. εἴτε κώμορα, μὴ φοβείτω. ἐμοὶ μὲν, ἔδενι ἄλλω δοκεῖ προσοικέναι φύλλα ρόδων λυθέντων, ἢ π' ἴποισιν. οἱ πολλοὶ γὰρ τῶν σφόδρα.

ἐρρηκῶν αὐτοῖς μάλλον ἄχθον) λυ-
 θεῖσιν, ἢ χαίροισιν Ἰππιτεταιχομενίοις
 Ἰππὶ πλὴν ὄροισίδω τ' ἰδονῆς αὐτῶν. ὁ
 μέλων φόβος νικᾷ. ἢ δὲ σὴ κεφαλή,
 λήμων πολὺς ἀύθι φέρων, ἀ μὴτ' ἐ-
 ροῖς ἀπεισι, κὺ χαμῆρος μέσου φαίνε)
 Ἐδρεψαμύων, οὐ λύελα. εἰ γὰρ Ἰπ-
 ζέψας μοι κἂν εἴα βόσρυχον ἐπέ-
 μειν, εἰ γὰρ ἀπέλθοιμι οὐτω πνέων, ἔσθ
 χαριζομένη ρόδα μῦρωθιῶμαι μὴ δυ-
 νάμηναι. Μέρακίω.

Ὡς δύσε εἶσι κὺ φιλονέκον τὸ κάλ-
 λος ἀμυγμένον μάλλον αἰθεῖ. κατὰ
 πρὸ τ' φυτῶν ὅσα τῆ φύσῃ θάρρουῦτα,
 κὺ τ' τῶν γεωργῶν ὀλιγωρίας ἐ χη-
 ζόντα. οὐχ ἵππων ἀναβαίνεσ' οὐκ εἰς
 παλαίστραν ἀπαντᾷς. οὐχ ἠλίω δίδως
 σεαυτὸν. αἰθερὸς γὰρ ἔ βαφῆ τοῖς κα-
 λοῖς. ἀλλ' αὐχμηρὸς περὶ σῆς, ἔ σεαυτῶ
 μαζόμενος ἔξηπάτησαι. καλὸς εἰ κἂν C
 μὴ δέλης ἔ πάντας ἐλκεῖς τῶ λίαν ἀ-
 μυγμένω. ὡσπερ οἱ βόρυες, ἔ τὰ μή-
 λα, καὶ εἴπ' ἄλλο αὐτόματον καλόν. ὁ
 μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἐταμεκόν' καὶ
 πάντῃ δεῖ δυχεραίνην πλὴν φαρμασο-
 μῆνιν βύμορφίαν, ὡς πανουργίας ἐπίς.
 τὸ δ' ἀκέραιον κὺ ἀκακὸν κἂν Ἰππιδού-
 λουτον, μόνων ἰδδον τῶν αὐτὸ δεξάμέ-
 νων τὸ κάλλος. οὐτω καὶ ὁ Απόλλων D
 ποιμνῶν ἦρα, ἔ Αφροδίτη βεκόλων,
 ἔ Ρέα ἀγροίκων καὶ Δήμητηρ τῶν τὰ
 ἀση οὐκ εἰδόντων. ὅπ' πᾶν ἀληδέσερ
 τῆ δεδολωμένου τὸ φύσῃ ὄρον. οὐ-
 δεῖς οὐδὲ ἀσέρας οἶδε κοσμουμῆοις.
 οὐδὲ λέοντας, οὐδὲ ὄρνιθας. ὁ δ' ἵπ-
 ποῖς καλλωπίζων χρυσῶ ἢ ἐλέφαντι
 ἢ ταμνίαις, λαυδαῖνδ' λυμαινόμην

A amant, magis succensent, cum illi
 periēre, quàm gaudent ipsis ad
 præsentem voluptatem munitis. Fu-
 turus metus superat. Tuum verò ca-
 put, pratum amplissimum est flores
 producens, qui neque æstate de-
 sunt, & media hyeme apparent, si
 decerpantur, non intereunt. Ete-
 nim si mihi concesseris vel vnum
 crinem excindere: si hinc abeam
 ita fragrans; largita fueris rosas quæ
 marcescere nequeant.

Deliciis.

Quàm pernicious tibi & contentio-
 sa forma est! hæc neglecta magis vi-
 get, quemadmodum plantæ, quæ
 natura fretæ, colonorum incuria ac
 negligentia nihil detrimenti acci-
 piunt. Non æquum conscendis? Non
 in palæstram descendis? Non soli te-
 metipsum committis? Flos enim &
 tinctura est formosis. Sed squalidus
 obambulas & tecum ipse repugnans,
 circumueneris. atque formosus es e-
 tiam si nolis: omnēsque attrahis in-
 curia nimia, ac pellicis, quemadmo-
 dum Botri & Mala, & si quod aliud
 est ex eorum genere, quæ sponte sunt
 elegantia ac pulchra. Ornatus enim,
 meretricius est, atque pulchritudo
 omnis fucata & medicamentis effi-
 cta, debet odio haberi, quippe quæ
 proximè ad maliciam ac nequitiam ac-
 cedit. Simplex autè & carens malitia
 pulchritudo, licet fraudi obnoxia sit, so-
 lorū est propria eorum qui eam possi-
 dēt. Sic etiā Apollo pastorum amore
 capiebatur, & Venus Bubulcorum, &
 agricolarum Rheæ, & Ceres eorum
 qui vrbes non nouerant. Quoniam
 omne quod natura factum est, ve-
 rius eo quod constat insidiis habe-
 tur. Nemo neque sidera nouit orna-
 ri, neque leones neque aues. Qui verò
 equis ornamentum adhibet auro,
 vel ebore, vel redimiculis, is im-
 prudēs superbiam ac generositatē

animalis corrumpit & perdit, atque arti mandat exercitationem corrigendi * ea quæ in natura desiderantur.

Vxori.

Mulier quæ mundo ac ornamentis dat operam, excolit id quod deficit, metuens ne deprehendatur, quod non habet. Quam verò natura pulchra finxit, nihil opus habet accessoriis & ascititiis, vt contenta sibi tota atque absoluta perfectione. Oculorum autem delineationes, & comarum appositiones, atque picturæ maxillarum, labrorumque tincturæ, & si quod est elegantie medicamentum, & si quis ex fucis existens dolosus flos, inuenta sunt ad deficientium emendationem. Simplicitas autem expertis comptionis, reuera est venusta ac elegans. Itaque si maximam in teipsam spem & fiduciam ponis, ob eam causam magis meus in te amor exardescit, & incuriam quasi testimonium puto confidentiæ formositate. Non enim pingis vultus, neque in cerearum mulierum numero censeris, sed in his quæ remoto omni dolo, formosæ sunt; quemadmodum maiores etiam fuerunt, quarum amore capta sunt, etiam aurum, & bos, & aqua, & aues, & dracones. At fucus, cera, Tarantinum, fructiferi angues, & aureæ pedicæ, sunt Thaidis & Aristagoræ atque Laïdis medicamenta.

Deliciis.

Cuias es quæso dic adolescens, quod adeò rigidum & crudelem in amorem animum geris. è Sparta dicces. An igitur ignoras Hyacinthum, neque de vulnere coronam reportasti? Sed è Thessalia. Non igitur te docuit vel Achilles Phthiotas? At Atheniensis. Harmodiū igitur & Aristogitonem, an non præternisti? Verum ex Ionia. Et quid illo solo lasciuius,

A τῆς ζωῆς τὸ γαῦρον, καὶ τέχνην ἄρα διδούς τὸ ἀσκημα ἐπαγορεύουσαι τῆς φύσεως τὰ λείποντα.

Γυναικί.

Η καλλωπιζομένη γυνὴ δεραπύει τὸ ἐλλιπές, φοβερὴν φωραδίωται ὃ οὐκ ἔχει. ἢ φύσιν καλὴν, οὐδένος δεῖται τῶν ἰπικτήτων ὡς προσαρκοῦσα αὐτῇ πρὸς πᾶν τὸ ὀλίγηρον. ὀφθαλμῶν δὲ ὑπογραφαὶ ἐκομίσθησαν, καὶ ἐζωγραφαὶ ὄψεων, ἐχλέων βαφαὶ, ἐεῖπ κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἰπὲς οὐκ ἐπιφέρει δολερὸν αἴδος, ἐπαγορεύουσαι τῆς ἐνδεοῦς βίβηται τὸ ἄκωσμητόν, ἀληθῶς καλόν. ὥστε εἰ μάλισσα πέπτε δίκας σεαυτῇ καὶ τεταρρηκας, διὰ τὸ σε μάλλον ἀγαπῶ μδρτύριον τὸ ἀσκημα ἢ γούμμος τῆς ἐν βίμορφία πίσεως. οὐ γὰρ κοινὰς τὰ πρὸς ὄψιν, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίαις τεταξαι γυναιξίν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀδύλως καλαῖς οἷα ἐπὶ πρότραϊ ἦσαν ὡν χερσὸς ἦρα καὶ βοῖς ἐπὶ ὕδωρ καὶ ὄρνιθες ἐδράκοντες. τὸ δὲ φυκίον καὶ ὁ κηρός καὶ τὸ ταραντεῖνον, καὶ οἱ ἐπιάρπτοι ὄφεις, καὶ αἱ χερσαὶ πέδα, θαΐδος καὶ Αεισαγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα.

Μερακίῳ.

Πόθεν εἰ μεράκιον, εἰπέ ὅθ' οὕτως ἀτέκτως ἔχει πρὸς ἑσφῶτα. ἐκ Σπάρτης, εἰρεῖς οὐκ εἶδες οὐδὲ γὰρ κινδόν, οὐδὲ ἐσεφάνωσα τῆς τραυμάτος; ἀλλ' ἐκ Θεπάλιας. οὐκ ἐδίδαξεν οὐδὲ σε οὐδὲ ὁ Φιδίτης Αχιλλεῖς; ἀλλὰ Ἀθήνηδεν, ἢ Ἀρμόδιον οὐδὲ ἢ Ἀεισογείτονα οὐδὲ ἢ ἠλδεις; ἀλλὰ ἀπ' Ἰωνίας. καὶ τί τῆς γῆς ἐκείνης ἀβρότη;

ὅπου Βράγχοι καὶ Κλάριοι Απόλλωνος
καλοῖ. ἄλλ' ἐν Κρήτης. ὅπου πλείστος ὁ
ἔρως, ὁ τὰς ἑκατὸν πόλεις περιπλέων.
Σκύθης μοι δοκεῖς καὶ Βάρβαρος· ἀπ'
σκίειν τὸ βωμόν καὶ τῶν ἀξίων θυ-
μάτων. ἔξεστι οὖν σοι τὸν πάτριον πι-
μῆσαι νόμον. εἰ σῶζεν ἔθελος, λάβε τὸ
ξίφος. οὐ παύσῃμαι. μὴ φοβηθῆς.
Ἰπιδυμῶ καὶ τραύματος.

Γωαικί.

Εἰ Λακωνα ἦσθα, ὦ καλή, τῆς Ελένης
ἀν' ἐμνημόνευσας καὶ τῆς Νέω. εἰ Κοριν-
θία, τῶν Λαίδος κώμων· εἰ Βοιωτία, τῆς
Αλκμιώης γάμων. εἰ τῶν Ἰξιδος,
ἐν ἠκαστῶν τῆς Πέλοπος δρόμον· ἐν ἐζή-
λωσας τὴν ἐν δαίμον γαμηθεῖσαν. ἐν
ἑδύμασας τὸν Αλφειόν. ἐν ἔπιες τῆς
Νυμφίης. ἢ τῆς Τυρώ, τῶν Ἐνιπέϊ ἐπενή-
ξατο. ἔσθ' ἀρεθόντι ἔπι δαλαθίαν συ-
νήγαγν'· ἢ τῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων
ἔραστῶν ἀξία. δοκεῖς δέ μοι μηδὲ Θε-
σσιακή πῆξαι. πάντως γὰρ καὶ τῶν ἔρωτι
ἔδυσες. μηδὲ Ἀθηναίη. τὰς γὰρ Γανυχι-
δας καὶ τὰς ἑορτάς, καὶ τὰ Μενάνδρου
δράματα, οὐκ ἂν ποτε ἠγνόησας. ἄλλ' εἰ
καὶ Βάρβαρος εἶ, καὶ μία τῶν ἀπὸ Θερμο-
δοντος ἑσθ' ἑνῶν· ἄλλ' ἐν καὶ ταύτας λό-
γους νεανίσκοις συμπλέκεας, ἔτι κτείν
ἐκκλοπῆς. ἀλλὰ μὴ Θεσσαλία ἔσθ' ἢ Σιδώ-
νια; ἔτι μὲν καὶ τούτων ἔρως ἦσθ' ἢ
ἢ μὲν, τῶν Νίνω συνεπλάκη. ἢ τῶν
Βοιωτῶν. εἴσθ' ἀρεθόντι σε, εἰ μὴ κα-
κός εἰμι καὶ Φαῦλος Φισιογώμονεϊν.
Δαμάσος τῶν πατέρων, χεῖρ σκίειν ἔτι λῆ-
μα Φονικόν. ἀλλὰ καὶ κείνων πῆξαι τῶν ἀν-
δροφόνων ἑσθ' ἑνῶν, νεανίσκος Φιλῆν-
τος ἐφείσατο. ἔτι κτείν σε ἔσθ' ἀρεθόντι.
πλήρωσον τὸ δῶμα· ἵνα μου ψαύσης
καὶ ξίφει.

α. λῆμμα

A vbi sunt Branchij & Clarij Apolli-
nis deliciæ. Sed è Creta. Vbi pluri-
mus amor, centum illas vrbes cir-
cumnauigans. Mihi quidem Scythia
videris & Barbarus: Ab illa ara &
inhospitalibus sacrificiis. Licet ita-
que tibi patriam consuetudinem at-
que legem colere. Si seruare non vis,
capias enssem. Non recuso. Ne me-
tuas. Expeto etiam vulnus.

Vxori.

B Si Lacæna esses, ô pulchra; He-
lenæ meminisses, & Neæ. si Corin-
thia, Laïdis amorum. Si Bœotia,
Alcmenes nuptiarum. Si ex Elide,
non audiuisti Pelopis cursum: non
ad æmulationē eius quæ de theatro
rapta est, te composuisti. non mi-
rata es Alpheū, non gustasti Nym-
phium. Tyro verò, ad Enipum ad-
natauit, & piscanti in mare se ob-
tulit: Erat enim bona magnisque a-
matoribus digna. Neque verò The-
spesiaca mihi videris esse. Prorsus
enim litasses amorī, neque Attica.
Etenim peruigilia & festos dies at-
que Menandri Dramata non igno-
reres. Sed etiamsi es Barbara, atque
vna de Thermodontis virginibus:
tamen has etiam fama est rem cum
adolescentibus habuisse, & furtim
partum edidisse. At verò Thressa &
Sidonia. Atqui has etiam amor te-
tigit, & alia, Nino se commiscuit,
alia Bœoto. Videor mihi tuum ge-
nus inuenisse, nisi diuinandi sum
imperitus & ignarus. Danaus tibi
pater, manus illa & animus homi-
cida. Sed ex illis etiam virginibus
quæ viris mortem obtulerunt, qua-
dam amanti iuueni pepercit. Non
tibi me supplicem ad pedes abii-
cio. Non lachrymas effundo perfi-
ce Drama, vt me tangas vel ense.

πλήρωσον τὸ δῶμα· ἵνα μου ψαύσης
καὶ ξίφει.

Vxori.

Si temperans es, cur mihi soli? si gratificaris, cur non & mihi?

Deliciis.

Quoniam pauper sum, idcirco tibi contemptior & abiectior videor. Atqui etiam Amor ipse nudus est, & Gratia & astra. Video ego etiam Herculem in picturis, pelle leonis indutum, & plerumque somnum humi capere. Apollinem verò etiam tenui amictu, vel currentem, vel iaculantem. At Persarum reges, luxum amplectuntur, & in sublimi sedent, auri copia sibi grauitatem adsciscentes. Itaque magnas clades ab egenis Græcis victi acceperunt. Pauper erat Socrates. At subibat eius lacerum pallium Alcibiades pecuniosus. Paupertas enim non est in crimine ponenda: neque vniuscuiusque culpâ fortuna purgat mutua communicatione. Respice ad theatrum. Populus ex pauperibus constat. Respice ad Curias Pauperes sedent iudices. Respice ad prælia. Splendidi & armis vtentes aureis, aciem deserunt. Nos verò strenuos nos præbemus. In ipsis etiam quæ ad vos pulchros ac formosos pertinent, considera euentum. Pecuniosus iniuriam infert persuaso, quasi empto. Pauper gratiam habet, vt miserationem adeptus. Ille gloria- tur, & prædicat venatum. Pauper silentio inuoluit. Rursum splendidus factum acceptum refert facultati suæ potentia: Pauper dantis benignitati. Locuples nuncium mittit adulatorem & parasitum, atque coquum, & omnino aliquos de mensa. Pauper semetipsum, vt ne in hoc quidem honor absit ab eo, quod ipse rem gerit ac administrat per se.

τραπέζης. ὁ πέννης, ἑαυτὸν, ὡς μηδὲ ἐν τούτῳ πτωχὸν πρὸς ἀπεινάει τὴν αὐτοῦργίαν

A

Γιωαικί.

Εἰ σωφρονεῖς, διὰ τὴν ἐμοὶ μόνω. εἰ χαρίζῃ, διὰ τὴν μὴ κάρμοι.

Μερακίω.

Ὅτι πέννης εἰμι ἀπρόσφορος τοῖς δόκω, ἔμω κὲν αὐτὸς ὁ ἕσθρος γυμνός ἐστι. κὲν αἱ χαρίτες, κὲν οἱ ἀστέρες. ὁρῶ δὲ ἐγὼ ἔτι Ἡρακλῆα ἐν ταῖς γραφαῖς, δορῶν θηεῖς περιβεβλημένον. κὲν τὰ πολλὰ χαρμαὶ καθύδοντα. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα, ἔψιλα ζώματι, ἢ διακλύοντα, ἢ ζέροντα, ἢ πρὸς θύοντα. οἱ δὲ Περσῶν βασιλεῖς, τρυφῶσι, καὶ μετέωροι καθύδονται τῶ πολλῷ χρυσίῳ προβαλλόμενοι τὸ σεμνόν. τοιγαροῦν ἔπαχον κακῶς ὑπὸ τῆς πενήτων Ἑλλήνων νικώμενοι. ἡ πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέστρεχεν αὐτὸν τὸ τεύχονα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. πένια γὰρ ἐστὶν ἐγκλημα. οὔτε τὴν ἐκάστη αἰτίαν ἢ τύχην ἀπολύει τῆς πρὸς ἀλλήλους κοινωνία ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ θεῖον. πενήτων ὁ δῆμος. ἀπὸ τῆς πρὸς τὰ δικαστήρια. πέννης καθύδονται. ἀπὸ τῆς πρὸς τὰς μάχας. οἱ μὲν πολυτελεῖς ἔχουσι τοῖς ὅπλοις, λείποισι τὰς τάξεις. ἡμεῖς δὲ ἀριστοὶ μὲν. ἐν αὐτοῖς τε τοῖς πρὸς τοὺς καλοὺς ὑμᾶς, σκέψαι τὸ μῦθον. ὑβείζεις τὸν παιδέντα ὁ πλούσιος, ὡς ἐωνήμενον. πέννης οἶδε χαρὴν ὡς εἰλεόμενος. οὐκ εἶνος σεμνωμένῳ τῶν θεῶν. ὁ πέννης σωπᾶ. πάλιν ὁ λαμπερός, τὸ πεπερασμένον εἰς ἄνοιαν αἰαφέρει τὴν οἰκίας δυνάμεως. ὁ πέννης εἰς πτωχὸν τῆς δόξης φιλανθρωπίαν. ὁ πλούσιος ἀγγελοῦ πέμπει κόλακα κὲν ἄριστον, καὶ μάλαρον, καὶ τὸν ἐν τῷ

ὁ πλούσιος δίδει, ἀδέως ἐλέγχεϊ). τὸ γὰρ
 παρ᾽ ἄλλοις κατὰ φῶρον γίνεσθαι τῶ πλη-
 θὲ τῶ σωεγνωκότων. ὡς μηδὲ τῶ γεί-
 τονας, μηδὲ τῶ ᾄριόντας ὀδοιπόρους
 ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα. ὁ πέννητι χρησά-
 μινος Φίλω, λαοδανῆ. ἔτε γὰρ ὁσκιος τῆ
 δέησις παρ᾽ ἄλλοις. ἢ τῶ τῶ ἐξωθεν κατὰ-
 βόησιν ἐκτρεπέμινος, ἢ τὸ τῶ δυνά-
 τωτέρον αὐτῶ χυέας πινὰς ἀντράσας
 ὡς ὄντος ῥάσου ἔπραγματος, ἔχ ὁμο-
 λογεῖ πῶ δὲ τυχεῖαν ἀλλ' ἀποκρύπτει). B
 πέννης ἢ ἀπαξ ἔρῶν πῆ δυνάει παρ᾽ ἄ-
 μείναι νοσοῦντι πῆ σωμαχρυπνῆσαι. πῆ
 σωμαχρῆσαι εἰς τὸ σφατόπεδον. πῆ αὐ-
 τὸν παρ᾽ ἄλλοις πεμπομῆς βέλους. πῆ
 ὑπὲρ τῶ πεσεῖν. ἐν τούτοις πᾶσι πλατῶ.

Γυναικί.

Εἰ μὲν δὲν χρημάτων, πέννης εἰμί. εἰ
 ἢ Φιλίας ἔχρησῶ τῶ πῆ, πῆ. ἔστι
 ἢ οὐχ οὕτως ἐμοὶ δὲν τὸ μὴ ἔχῶν, ὡς
 τῶ παρ᾽ ἄλλοις αἰχμῆς τὸ, μισθοῦ Φιλεῖν. C
 ἐπαρῶν γὰρ ἔργον παρ᾽ ἄλλοις, τῶ τῶ
 σαρίσας ἔχοντας καὶ τῶ σπᾶσας ὡς
 ἐτοίμως δίδοντας. γυναικὸς ἢ ἐλδῶτε-
 ρας, παρ᾽ ἄλλοις τὸ βέλπισον ἀεὶ βλέπειν, ἢ
 τὸν χρησῶν ἐν δὲνοῖα πῆσας. παρ᾽ ἄλλοις
 ὡς εἰοίκα γῆ, πείδομαι. πῆ κέλευσον
 ἐμβαίνω. πληγᾶς ὑπομείναι, καρτε-
 ρῶ. ῥίψαι πῆ ψυχῶν, ἐκ ὀκνῶ. δρα-
 μείν δια πυρός, ἐκ ἀναίνομαι. πῆ τῶ D
 τα πλούσιος ποιεῖ.

Μερακίω.

Εἰ ξένος ὢν ἐρῶ σε, μὴ θαυμάσης.
 οὐκ ἔστιν ὀφθαλμοὶ ξενίας ἀλῶναι.
 ἔστι γὰρ καὶ αὐτῶν ὁμοίως καὶ πῆ
 ἀνάπτεται. καὶ δεῖ τὸ μὲν λάμψαι τὸ
 ἢ ἀδύς ἐσεσθαι. διακρίσεως ἢ οὐ δεῖ

A Locuples cū dedit statim coar-
 guitur. Res enim emanat per mul-
 titudinem eorum qui conscientiam
 facti habent, sic ut neque propin-
 qui, neque peregrini viatores, qui
 aduenerunt, factum ignorent. Qui
 pauper amico vititur, ferè solet la-
 tere. Neque enim in rogatione inest
 amplitudo: & alienorum vulga-
 tionem reformidans atque metuens
 ne se potentiores efficiantur riuales,
 quippe cū res sit facillima, non
 prodit suam felicitatem sed, occul-
 tat. Pauper denique prorsus amans
 aliquis perseuerare atque adesse æ-
 grotanti potest simul vigilias per-
 ferre, vnā in militiam egredi. suo
 corpore missum telum excipere, pro
 te vitam amittere. His rebus omni-
 bus diues sum.

Vxori.

Si pecuniis indiges, pauper sum:
 si amicitia & candidis moribus, di-
 ues sum. Mihi verò non tam grauis
 est egestas, quàm tibi amor precio
 conductus. Meretricis enim munus
 est admittere eos qui Sarisas & Spa-
 thas habent, ut è vestigio numera-
 ri possint. Vxores verò ingenuæ,
 semper ad optimum intentum ani-
 mum habere, & probum amore ac
 beneuolentia prosequi. Impera ut
 libitum est tibi. dicto sum audiens:
 nauigare iube, conscendo: plagas
 accipere, patior: animam pro-
 fundere, non recuso: per ignem
 cursu ferri, non abiicio. Quis hæc
 diues facit?

Deliciis.

Quod peregrinus cū sim te de-
 pereò, ne tibi mirum accidat. Non
 possunt oculi hospitalitatis damna-
 ri. Etenim pulchritudo eorum qua-
 si quendam ignem incendit, & o-
 portet partim fulgere, partim con-
 tinuò existere. Discrimine verò non

opus est, nec auribus nec oculis, sed sunt & peregrinis & ciuibus animi nunciij. At non Branchus Apollinem fugit, vt peregrinum, neque Hylas Herculem, non Licymnius Radamanthum, neque Patroclus Achillem, neque Chrysippus Laium. Deperiit etiam Simerdiam Polycrates Samius, & Persicum adolescentem Agesilaus. Nomen adolescentis non noui. Peregrini sunt etiam imbres in terra, & fluuij in mari, & Æsculapius apud Athenienses, & Iuppiter apud nos, Nilus apud Ægyptios, & Sol apud omnes. Hospes etiam est animus in corpore, & luscinia in aëre, & hirundo in domo, & Ganymedes in cælo, & Alcedo in petra, & Elephas apud Romanos, & ales phoenix apud Indos. Hic quidem peregrinus & tardus. Ciconiam verò cum primi conspexerint, etiam adorant. Et peregrinæ sunt literæ: Venerunt enim è Phœnicia: Et Sirenum nymphæ, & Magorum Theologia. quibus omnibus maiore cum delectatione utimur, quàm domesticis. Quòd illorum rara est possessio, in his domesticum negligitur. Melior etiam amator peregrinus, quantò ignoratione extra suspicionem magis positus est, & ad latendum obscurior. Si verò manente opus est, inscribere me tu, & Iuppiter esto Fratris, & Apollo paternus. Tribus autem amoris.

Vxori.

Pulchram & honestam decet ex ingenio moribúque amatorum delectum scribere, non à genere. Etenim peregrinus, æquus ac bonus esse potest, & ciuis, prauus ac malitiosus, quò etiam à sapientia propius ab est. Indigena igitur nihil discrepat à lapidibus, & omni permanente,

A * ἔτε ὠσίν, ἔτε ὀμμασιν. ἄλλ' εἰσὶ καὶ ξένοι, καὶ πολίταις οἱ τ' ψυχῆς ἀγγελοὶ. οὐ μὲν ὁ Βραχίχος ἐφύγετ' Ἀπόλλωνα ὡς ξένον· ἔδδ' ὁ Ὑλάς τ' Ἡρακλέα· ἔχ' ὁ Λικύμνιος τ' Ραδάμανθυν, οὐδὲ ὁ Γάστρικός τ' Ἀχιλλέα, οὐδὲ ὁ Χρυσίππος τ' Λαίον. ἦρα καὶ Σμερδία Πολυκράτης ὁ Σάμιος, ἔτ' Πέρσου μαιρακίης ὁ Ἀγασίλαος. οὐκ οἶδα τ' μαιρακίης τὸ ὄνομα. ξένοι καὶ οἱ ὄμβροι τ' γῆς, καὶ οἱ ποταμοὶ τ' θαλάσσης· καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς Ἀθηναίων, ἔτ' ὁ Ζεὺς ἡμῶν· ὁ Νεῖλος Αἰγυπτίων, ἔτ' ὁ ἥλιος πάντων· ξένη καὶ ἡ ψυχὴ τ' σώματος, καὶ ἡ ἀνδρῶν τῆ ἀέρος, καὶ ἡ χελιδῶν, τ' οἰκίας· καὶ ὁ Γανυμήδης τ' ἔρανθ, καὶ ἡ Ἀλκυὼν, τ' πέτρας, καὶ ὁ ἐλέφας, Ρωμαίων· ἔτ' ὁ ὄρνις ὁ φοίνιξ τ' Ἰνδῶν. εἶδ' ἔτ' μὲν ὁ ξένος ἔβραδός τ' ἡ πελαργὸν οἱ πρῶτοι διασάμμοι, καὶ περοσκυῖσι. ξένα καὶ τὰ χράμματα· καὶ Φοινίκης γὰρ ἦλθε. καὶ Σφριῶων νύμφαι, ἔτ' ἡ μάγων θεολογία. οἷς πᾶσιν ἠδίων χράμματα, ἢ τοῖς ἐχθροῖς· ὅτι τῶν μὲν, σπᾶνιον τὸ ἴπικητόν. τῶν δ' ὀλίγωρον τὸ οἰκειῖον. ἀμείνων καὶ ἐραστῆς, ὁ ξένος· ὅσω καὶ ἀνυπόπιος τῆ ἀγνώστια, καὶ πρὸς τὸ λαθεῖν ἀφωέστερος. εἰ δ' ἔστι καὶ μένοντος, ἐπ' ἐραστὸν με σύ· καὶ Ζεὺς γλυτ' φράτερος, καὶ Ἀπόλλων πατὴρ ἡμῶν· καὶ ἡ Φυλὴ, τ' ἐρωτός.

Γυναικί.

Τὴν καλὴν, ἀπὸ τ' ἵππου δεῖ τ' ἐραστῶν ποιῆσαι τὸν κατέλογον, οὐκ ἀπὸ τ' γῆς. καὶ γὰρ ξένος, ἴπικητός δυνάται γλυτάει· καὶ πολίτης, κακός· ὅσω καὶ τῆ φρονεῖν ἐπὶ τὸς ὄσιν. ὁ μὲν οὖν ἐγχώρεος, ἔδδ' ἐν διαφέρει λίθων, καὶ παντός τ'

μόνοντος ὧν τὸ ἑδραῖον ἀνάγκη πρὸς-
 εἶναι. ὁ δὲ ξένος, εἴοικε τοῖς ὀξυτάτοις θε-
 οῖς, ἡλίῳ ἢ ἀνέμοις, ἢ ἀστροῖς, ἢ ἔρωπι.
 ὑφ' ὧν καὶ γὰρ Πίλωος γυρόμενος, δ' αὖρὸ
 ἐλήλυθα, κινήσεις προφάσι κρείσσονι.
 μή μου πλὴν ἰκεσίαν ὑπερίδης. οὐδὲ γὰρ
 τὸν Γέλοπα Ἰπποδάμεια ἠπίμησε ξέ-
 νον ὄντα ἢ βάρβαρον, οὐδὲ ἢ Ἐλκνή τ'
 δι' αὐτὴν ᾤδοντα. εἰ δὲ ἢ Φύλλις τ' ἐκ
 τ' Ἰαλάτης, εἰ δὲ ἢ Ἀνδρομέδα τ' πρὸς
 αὐτὴν κατὰ πάντα ἠδέσαν γὰρ ὡς πα-
 ρὰ μὲν τ' ἐγχωρίων, μίση πόλιν λαμ-
 βάνουσι. ᾤδ' ἢ τῶν ξένων πολλὰς. εἰ
 δὲ δοκεῖ, φέρε ἐπὶ σωθῆκαις γυρόμενον
 τὸ πρᾶγμα. ἢ ἐν ταῦτα ἀμφοτέρω μέ-
 νω μὲν, ἢ μὲν ἀλλήλων ἐκείσε ἀπέλω-
 μνον οὐδέ τι τῆτο. γὰρ οὐδ' ὡς γυρό-
 μενοι μὲν ἰχθὺς ξένος, ἐκ ἀνέχεται. χαί-
 ρει δὲ μεταβολαῖς τ' γῆς οὐσης μίας. πῶ
 γὰρ ἄλλο αἰ πατερίδες ἢ μέτρα δὴ γὰρ
 ἀχρονῶν νομοθετῶν, ὅροις καὶ πύλαις
 διαγραφόντων τὰ οἰκεία. ἵνα ταῖς δι-
 νοῖαις στενοχωρώμεθα ὑπερβαίναν ὄντων
 τὸ πανάκιον τ' χωροφιλίας. ἢ μὲν
 καὶ γὰρ τ' ἔρωτος ξένος. ἢ σὺ τ' κάλλους.
 οὐ γὰρ ἡμεῖς πρὸς ταῦτα ἀπήλωμεν
 ἀλλ' αὐτὰ πρὸς ἡμᾶς κατήλθε. ἢ τ'
 παρρησίαν αὐτῶν δεδέμεθα ἠδέως. ὡς
 πλὴν τῶν ἀστρον οἱ πλέοντες. εἰ δὲ μοι τ',
 ξένω εἴη μὴ γίνεσθαι πρὸς τὸν ἔρωτα
 ἐμποδῶν, μηδὲ τοῖς κώλυμα ἔσω πρὸς
 τὸ σωθῆσαι τ' ἐρώντων τὰ χεῖρ' ἀνφυ-
 γάδα εἴλα νυμφίον. ὡς περ Ἀδραστος
 τὸν Πολυεΐκην ἢ τ' Τυδέα, οἷς γαμ-
 βροῖς ἐποίησατο ἐπὶ τ' βασιλείας ἐπι-
 σιν. εἴ τις δ' αποκλείει ἢ ξένον πυρὸς ἐναῦ-
 σαι θέλοντα, ἀλλὰ τὸ καόμενον σβέσαι.

A quorum stabilitas necessitate deuin-
 eta est. Peregrinus verò, celerissimis
 diis similis est Soli, ventis &
 amori, à quibus ego quoque volu-
 cer factus huc perueni, meliori caus-
 sa adductus. Ne meam supplicatio-
 nem contempnas. Non enim Hip-
 podamia Pelopem aspernata est,
 quamuis peregrinum ac barbarum,
 neque Helena cum qui propter i-
 psam aderat, neue Phyllis illum de
 mari progressum, neque Androme-
 da cum qui ad ipsam aduolarat. Hoc
 enim viderunt, ab indigenis vnā
 se ciuitatem accipere, à peregrinis
 multas. Quòd si videtur, age, fœ-
 deribus constituatur, aut hîc vter-
 que maneamus, aut simul illò dis-
 cedamus. Non accipis hanc condi-
 tionem. Intellige igitur, piscem fie-
 ri peregrinum non posse. Gaudet
 autem eiusdem & vnus terræ mu-
 tationibus. Quid enim sunt aliud
 patriæ, quàm formidolosæ com-
 mensiones fordidorum & illibera-
 lium legislatorum, terminis ac por-
 tis sua describentium, vt beneuo-
 lentiis & amoribus in angustiū cogamur,
 & metu ne vltra tabellam lo-
 calis amicitix fiat transgresso, pro-
 hibeamur. Atqui ego quoque sum
 amoris peregrinus, & tu pulchritu-
 dinis. Non enim nos ad hæc acces-
 simus, sed ipsa ad nos peruenerunt,
 & præsentiam illorum nos libenter
 ac suauiter excepimus, vt astrorum
 præsentiam, qui naues agunt. Quòd
 si mihi peregrinitas nihil est ad amo-
 rem impedimento, ne tibi quidem
 obstet, quo minus amantes intelli-
 gas, ac sentias mox fugitiuum acci-
 peres sponsū, quemadmodum A-
 draustus Polynicem & Tydeum, quos
 generos asciuit, ad regni vindica-
 tionem. Si quis excludit etiam pere-
 grinum, volentem accendere ignē,
 at vrentem ac flagrantem extingue.

Ne Laconiffes, ô vxor, neque Lycurgum imiteris. Peregrinorum expulsionem amor non patitur.

Deliciis.

Quoties tibi oculos patefeci, ut abires, quemadmodum qui retia pandunt feris, ut fugiendi potestatem habeant: Et tu manes stabilis, aduenarum callidorum more, qui postquam semel alienam regionem inuasertunt, non possunt adduci amplius ut emigrent. Et iterum ut soleo palpebras tollo. Auola nunc tandem, & oppugnationem relinque, & esto peregrinus aliorum oculorum. Non audis, cum etiam magis teneas cum qui ante te est, & vsque ad animum, atque noua quædam est inflammatio. In summo periculo constitutus, aquam peto: sed nemo fert, quoniam quæ flammam hanc extinguat, reperiri omnino non potest, siue quis adferat ex fonte, siue quis è fluuio sumat. Nam ab amore ipsa quoque aqua sentit incendium.

Vxori.

Quænam hæc noua corporum pignatio? Quæ Tyrannis? Ducis me aspectu, & trahis nolentem, quemadmodum nauigantes Charybdis absorbebat. Erant ergo & amoris saxa & oculorum venti, quibus si quis semel implicatus sit, demergitur. Hoc igitur ne Charybdis quidem potuit. Stati temporis erat naufragium: & si quis paulisper sustineat, salutis copiam adispicitur, arbore reperta in medio pelago. Qui verò in hoc mare semel delatus est, huic exitus in posterum non patet.

Deliciis.

Aues excipiunt nidi, pisces saxa, formosos oculi. Atque illorum quidem sunt errores, traductorum &

A μὴ Λακωνίζε, ὦ γυναι. μηδὲ μιμοῦ τὸν Λυκούργον. Ξενηλασίαν ἔρωτος ἐκέρχεται.

Μειρακίω.

Ποσάκις τοι τῶν ὀφθαλμοῦ ἀνέωξα, ἵνα ἀπέλθῃς, ὡσπερ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπύσσοντες τοῖς θηρίοις, εἰς Ἰξείδου τὸ Φυγεῖν. καὶ σὺ μὲν εἰς ἑδραῖος καὶ τῶν θηρίοις ἐποίκοις, οἱ χῶραν ἀπαξ ἀλλοτρίδου καταλαμβάνοντες, καὶ ἐπὶ δέχοντ' ἢ ἀπανάσσειν. Ἐ δὴ πάλιν ὡσπερ εἴωθα ἐπαίρω τὰ βλέφαρα. Διότι πηδῆ ἤδη ποτὲ, Ἐ πλεῖστον πολιορκίαν λῦσον. Ἐ γὰρ ἔξενος ἄλλων ὀμμάτων. καὶ ἀκούεις, ὅς γε καὶ μάλλον ἐχέει πῶς, καὶ μέλει τὸ ψυχῆς, καὶ πῶς ὁ καινὸς ἐμπρησμός. κινδυνώω αἰτῆν ὑδωρ κομίζε τὸ οὐδαίς. ὅτι τὸ σβεσθήριον εἰς ταῦτ' ἢ φλόγα, διότι ῥότατον εἶτε ἐκ πηγῆς κομίζοις, εἶτε ἐκ ποταμοῦ λαμβάνοις. καὶ γὰρ αὐτὸ ὑπὸ ἔρωτος τὸ ὑδωρ καίεται.

Γυναικί.

Τὶ τὸ καινὸν ἀνδρολήψιον τῆτο πῶς ἢ πωρεανίς. ἔλκεις με διότι τῶν ὀμμάτων, καὶ σύρξ μὴ θέλοντα, ὡσπερ τῶν πλεονταῖς ἢ Χαρυβδὶς ἀνερόφα. ἦσαν ἀρά. Ἐ ἔρωτος πέτρα καὶ ὀφθαλμῶν πινύματα, αἷς πῶς ἀπαξ ἐνχευεῖς, καταδύεται. τῆτο μὲν οὐκ εἶχεν οὐδ' ἢ Χαρυβδὶς. ἐμπρησμοῦ κείνο τὸ ναυάγιον ἢ μικρὸν πῶς ἀναμείνας, σωτηρίας δὲ πορεῖ, δένδρον δὲ εὖρον ἐκ πελάγει μέσω. ὃ τὸ εἰς ταῦτ' ἀπαξ τὸ δάλασσαν καταρρύεις, ἐκ ἐτ' Ἰξείρχεται.

Μειρακίω.

Τοῖς ὄρνις αἱ καλῶς δέχονται τῶν ἰχθύας αἱ πέτρα τὰ ὀμμάτα τῶν καλοῖς. καὶ κείνων μὲν, πλάναι μῆδισα μέ-

νων ἢ μετακοιυῶν ἄλλοτε ἐπ' ἄλλης
τόποις. ἄλλοι γὰρ αὐτοὶ ὡς ἀγροισιν οἱ
καιροί. καὶ μὲν ὅτι ἅπασι ἐπ' ὀφθαλ-
μοῖς ῥυτινῶν, οὐκ ἐστὶν ἀπεισιν ἐκ τούτου
καταγωγῆς. οὕτως καὶ γὰρ σε ὑπεδέξα-
μινα, καὶ φέρο πάντα χροῖς τῶν ὀμ-
μάτων δικτύοις. καὶν τε ἐμπρός τις ἐλ-
θὼν, ποιμαίνην μοι δοκῆς, καὶν καθῆσθαι,
πεῖθων αὐτοὺς λίθοις. καὶν τὸ ἐπὶ θαλά-
ταν, ἀνάγει σε ἢ θαλάττηα, ὡσπερ πῦρ
Ἀφροδίτην ὁ βυθός. ἀντὶ τὸ ἐπὶ λημῶ-
να, αὐτῶν τὸ ἀνδρῶν ἔξέχασ. καὶ ποι, οὐ-
δὲν τοῖσιν ἐκεῖ φύεται. ἔτι γὰρ εἰ καλὰ
ἔστι χαρίεντα ἄλλως, ἀλλὰ μίας ἡμέ-
ρας. καὶ μὲν ἔτι ποταμοῦ πλησίον χυό-
μιμος, τὸ μὲν ἐκ οἴδα ὅπως ἠφάνισται.
σε ὅτι ῥεῖν ἀντὶ ἐκεῖνος νομίζω καλὸν καὶ
μέγα καὶ πολὺ μείζον τὸ θαλάττηα. ἀ-
πιδῶν ὅτι εἰς οὐρανόν, τὸ μὲν ἥλιον ἠγροῦ-
μαι πεπλωμέναι, καὶ κατὰ πρὸς βαδίξην.
ἀντὶ ἐκεῖνος ὅτι φαίνην ὅτι ἐγὼ βύλομαι.
εἰ ὅτι χροῖς καὶ νύξ, δύο βλέπω μόνοις
ἀστῆρας, τὸν ἑσπερῶν καὶ σέ.

Γνωαί.

Γόθεν μου πῦρ ψυχῆ κατέλαβες.
ἢ δηλονότι ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. ἀφ' ὧν καὶ
τὰ ἐρυμνά οἱ βασιλεῖς, καὶ τὰ ὑψηλά οἱ
θεοὶ καταλαμβάνουσιν. οὕτω καὶ ὁ ἔρωσ
πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐξέ-
λοις οὐδὲ πλίνθοις, ἀλλὰ μόνοις βλε-
φαροῖς τειχίσας, ἢ συχῆ καὶ μικρὸν τὴν
ψυχῆ εἰσδύει. ταχέως μὲν ὡς πτη-
νός. ἐλδύδερ ὅτι ὡς γυμνός. ἀμαχος
δὲ ὡς τοξότης. τὰ δὲ ὀμματα ἐπεὶ
πρῶτα σιωπῆσι κάλλοις, διὰ τὸ
μάλιστα ἔτι καέται. θεοῦ πνός οἶμαι δελήσαντος αὐτοῖς πῦρ αὐτῶν ὁδὸν καὶ τὸ
εἰς τὸ βλέπειν ἠδονῆς εἶναι, καὶ τῆς εἰς τὸ λυπεῖσθαι πρῶτα φάσεως. τί γὰρ,

A transmigrantium aliàs in alia loca.
Ducit enim illa temporum oppor-
tunitas quocunque venerint. At pul-
chritudo, si semel in oculos influ-
xerit, non ampliùs discedit ex hoc
diuersorio. Sic etiam ego te exce-
pi, & fero vnde quaque in oculorum
retibus: & siue mercaturæ causa iter
ingrediar, tu mihi pascere videris,
atque ad eò sedens lapides persua-
dere; siue in mare, te mare abdu-
cit, vt Venerem profunditas, siue
in pratium, ipsos etiam flores supe-
ras. Atqui nihil tale ibi nascitur.
B Et si enim sunt pulchri gratiosique,
tamen vnus tantum diei. Atque e-
tiam si prope fluuium, fuerim, hic
quidem nescio quo pacto euanes-
cit. Te verò illius loco fluere puto
pulchrum, & magnum, atque mul-
tò etiam maiorem mari. Quòd si
in cælum respiciam, Solem existi-
mo decidisse, & inferius obambu-
lare, at illius loco te apparere, quem
volo. Sin noctescat, duas video
C duntaxat stellas, Hesperum atq; te.

Vxori.

Vnde meum animum cepisti,
omne vero ab oculis, à quibus
& castella reges, & alta dij ca-
piunt? Sic etiam amor oculorum
arce non lignis neque lateribus, sed
solis palpebris firmata paulatim at-
que sensim in animum ingreditur;
celeriter quidem, vt volucris, liber
D verò vt nudus, pugnax vt sagitta-
rius. Oculi verò, quia primum pul-
chritudinem sentiunt, ob hanc ip-
sam vruntur maximè: deo quodam
credo volente eandem iis viam esse,
cum voluptatis ad videndum, tum
ad mœrendum occasionis. Quid
enim

enim, ô pessimi faciferi, amoris & A
coroporum elegantia testes ope-
rosi, primi nobis pulchritudinem
igneam reddidistis, primi memi-
nisse animum docuistis extra-
neæ influxionis: primi coëgistis,
sole præterito, alienum ignem lau-
dare. Itaque vigilate & vrimini at-
que liberationem eorum quæ de-
legistis cogitate, quam reperire non
potestis. Beatos, ô dij, à natiuitate
cæcos, ad quos amor aditum aut
accessum non habet.

Deliciis.

Clauseram tibi oculos: quomo-
do tibi dicam? ut portas oppu-
gnati: & tu clam præsidio; in-
tus es. Dic quis te introduxit, ni-
si quid oculi habent amatorium, at-
que animo repugnans: qui olim
sola cogitabat quæ volebat, & in
pulcherrimis philosophiæ præce-
ptis omnem operam ac diligentiam
consumebat. Atque hic cum inces-
ferat amor, ut cæli terga contem-
plaretur, & de substantia circa hæc
minimè falsa inquireret, & quæ V-
niuersi circuitiones, quæque rege-
ret hæc necessitas: quæstio videba-
tur iucundissima, cum sole vnâ cur-
rere; & cum luna recedente qui-
dem periclitari, completa verò gau-
dere, & cum reliquo siderum cho-
ro simul errare; nihilque inuium
aut inconspectum relinquere ex iis
quæ circa hæc sunt, mysteriis. A
quo verò humano amori dedit ope-
ram & formositatis aspectu captus
est, omnibus illis posthabitis atque
neglectis, in hanc vnâ rem omne
studium impendit, & quantum ab
exteriore forma traxerit, tantum in-
tus concinnat & componit, atque
monumenta edit. Quòd autem in-
trò accesserit, lumen quidem in-
terdiu est, nocte verò in somniū abit.

ὦ κακοὶ δαδούχοι, ἔρωτος καὶ τῶ σωμά-
των ὄρας, πλείεργοι μῦρτυρες, πρῶτοι
μὲν ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατ'. πρῶ-
τοι ἢ μεμνησθε τὴν ψυχὴν ἐδιδάξα-
τε τὸ ἔξωθεν ἐπιρροῆς. πρῶτοι ἢ ἐβία-
σαθε τὸ ἥλιον καταλιποῦσι, πῦρ ἄλλό-
τερον ἐπαμνεῖν. τοιγαροῦν ἀγρυπνεῖτε
καί εἰσαθε, καὶ λογίζεσθε ἀπαλλαγῶν
ὧν εἴλεσθε, δῦρεῖν μὴ δυνάμενοι. μα-
καρίων, ὧ θεοί, τὸ ἐν γυμνότητι τυφλῶν
B ἐφ' οἷς ἔρωτος ὁδὸν ἐκὶ ἔχθ.

Μερακίω.

Ἀπέκλιθόν σοι τὰ ὄμματα, πῶς σοι,
ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰς πύλας, καὶ οὐ
τὸ φρεσὶν λαθῶν, εἰδὼν εἰλέγε τίς σε
εἰσήγαγῃ, εἰμή π τὰ ὄμματα, ἐρωπι-
κὸν, καὶ κατὰ τὴν ψυχῆς γυμνότητον ἤγε πά-
λαι μὲν μόνον ἐδουμείτο ἠδὲλε, καὶ
C πρὸς τὰ κάλλιστα ἐσπουδάκει φιλο-
σοφῆσαι. καὶ ἡ αὐτῆς ὁ ἔρωτος τὰ οὐρα-
νῶν ὄρα. καὶ πρὸς τὴν ταῦτα ὄν-
τως οὐσίας πολυπραγμονεῖν καὶ πνεῦ-
σας αἰετὸς πρὸς τὸ εἰσοδοῦν, καὶ τίς ἢ ταῦτα ἀ-
γρῦσαι ἀνάγκη. τὸ σπέμμα ἐδοκεῖ χα-
ρίεσθαι τὸν ἥλιον σιδραμεῖν ἔσπεληνη
συγκινδυνώσαι μὲν ἀπίσθη σιωπηθῆ-
ναι δὲ πληρουμένη, τῶ τε ἄλλω χρῶσθαι
τῶν ἀσέρον συμπληρηθῆναι, ἔσπελη-
D δὲν ἀβάτον μηδὲ ἀδέατον καταλιπεῖν
τὸ ὑπὲρ γυνὸς μυστηρίων. ἀφ' οὗ δὲ ἀν-
δρῶπων πλησιόσασα ἔρωτι ἐάλω
κάλλοις ὄμμασι, πάντων ἀμνησῆσαι
ἐκείνων, πρὸς τὸ εἰσοδοῦν καὶ ὅσον
ἀντὶ ἔξω μορφῆς σπείση, ποσοῦτον ἐν-
δὸν σιωπῆσαι, ἔσπεληματα * μακρῶν.
τὸ εἰσω πρὸς τὸν φῶς μὲν ὅστις ἐν
ἡμέρᾳ νύκτωρ ἢ ὄναρ γίνεσθαι.

G g g g

Γυναικί.

Τὰ μὲν σὰ ὄμματα, Φιλῶ· τὰ δ' ἐ-
 μαυρῶ μισῶ. τοῖς μὲν γὰρ σωέσιν πολ-
 λῶ σωέγνωκα· τοῖς δ' ἄλλοις πᾶσι
 οὐδὲν δυνάμιστα ὄν· ἀλλὰ ἔκρυπτον
 οὐκ ἀφῆσκει γούμου τῆ ψυχῆ λέ-
 γοντα. οὐκ εἶδες πλὴν δύκομον, πλὴν δύ-
 πρόσωπον; ἢ κε ἀνάβηδι· ἀλλὰ καὶ γρά-
 ψον, καὶ κλαῦσον ἔδειξεν. ἢ δ' ἄ-
 μάλα πείθεται. πείθειται δ' ὄρακούην
 μὴ δυναμένη λίχνων δορυφόρον. ἔ-
 γρη μὴ βελομένῳ, σύροισιν ἔξω, καὶ
 βιάζονται φρονεῖν, ὅσα αὐτοὶ προλα-
 βόντες ἐπήνεσαν. ἀμύθη πρὶν ἔρχεσθαι εἰς
 γλῶσσαι καταπλήσαι, μόνον τὸν ἥλιον ἠπί-
 σατο ἢ ψυχὴ καλόν. ἔτι το αὐτῆ ῥοδέ-
 αμα καὶ θαύμα ἴω. Γλυσαμένη δ' ὄρας
 ἀνδροπίνης, σὺ μὲν δ' ἀπουδῆς κείνης
 κατέπεσεν. εἰς δὲ θηταῖον ὑπήχθη πι-
 κράν. ἢς ἔργα θυραυλικὰ καὶ χαμαι-
 κοιπία, καὶ ἢ πρὸς θάλασσαν καὶ χιμῶνα
 ἀνπίταξις, καὶ ἢ μὴ ἀνάφρ' ἢ ἐγὼ σε. πρὸς
 δ' ἀντρασὴν μάχην. τούτων δ' εἰ πάντων
 σὺ δ' ἄφραστον. ἔργα ἐφημέρα ποιή-
 ματα ἀθάνατα, ἔβραχείας σώματος
 ἠδονῆς, μνήμῳ ἀνπλασῶσα ἀγέρω. ἀ-
 μὲν γὰρ δώσας, κοινὰ καὶ ῥάδια τῶ θή-
 λεος πάντος. ἀ δ' κτήσῃ ἀντὶ τούτων, ἔ-
 ἀνείποιμι· ὅσα δύνοια, καὶ μνήμη καὶ νύξ,
 ἀφ' ὧν καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ γίνεσθαι.

Μεθεκίω.

Ο Αγαμέμνων ὅτε μὲν ὀργῆς ἐκρά-
 τει, καλὸς ἴω, καὶ οὐχ ἐνὶ θεῶ, ἀλλὰ
 πολλοῖς ὅμοιος. ὄμματα καὶ κεφα-
 λῶ ἰκελὸς Διὶ τῆρ κεραιώω. ἔρει-
 δὲ ζώνῳ, σέρνον δ' ἰσοσδάωνι. ὅτε δὲ

A

Mulieri.

Tuos equidem oculos, amo: mei
 vero mihi sunt exosi. Nā in illis ma-
 gnā intelligentiam ac prudentiam
 animaduerti: in his nimiam ac penē
 sceleratam operositatem. Impudētes
 sunt: sed neque occultū habere quic-
 quam possunt, quod semel viderunt.
 Non igitur desierunt animo meo di-
 cere: Non vidisti illam coma excellē-
 tem, formę singulari elegantia prædi-
 tam? Veni, ascende, sed & scriptis
 rem age, lachrymis ac precibus. At
 ille promptissimē morem gerit. Mo-
 rem autem gerit, quia non potest ne-
 gligere mandata cupidissimorum sa-
 tellitum. Etenim nolentem extrahūt,
 & per vim adigunt in eam sententiā,
 quam ipsi laudibus antea euexerunt.
 Equidem priusquam Amor in terrā
 deuolaret, nihil præter vnum Solem
 animus pulchrum nouerat: atque in
 eo contemplationem omnem & ad-
 mirationē ponebat. Degustata verò
 pulchritudine humana, ab illo stu-
 dio recidit, & in acerbam seruitutem
 deductus est, cuius opera sunt Thy-
 raulica, recubitiones humi, & cum
 æstu atque frigore certamen & ait
 Ajax Vlyssi, *Aut me tolle, ego vel te.* vbi
 cū riuāli cōtentio est. horum omniū
 tu es remedium, pro opere diuino,
 poēmata sempiterna, & pro breui
 corporis voluptate perpetuā memo-
 riam adipiscens. Quæ enim dabis,
 communia sunt & facilia omni fœ-
 minæ. Quæ vero pro his consecutura
 es, ne dicendo quidem exprimere
 possim, quanta beneuolentia, & me-
 moria & nox quibus mater, ac pater
 efficitur.

Deliciis.

Agamemnon cū iram vinceret,
 egregius erat, neque vni, sed mul-
 tis diis similis. Os, oculosque Ioui par,
 qui atro fulgure gaudet & Mauorti
 balthero, Neptuno pectore, cū verò

turpiter animi libidinem expleret, & se crudelem immanemque erga socios præberet, ceruus & canis putabatur, neque Iouis vultus vllibi conspici. Sus enim in iram rapitur, & canes atque serpentes lupique & quæcunque aliæ sunt rationis expertes bestia. Formosus autem homo & non ridens tantum molestia afficit, nequaquam semetipso rigidior. Non decet autem, vt solis vultus nubi- bus obducatur. Quæ verò rigiditas ista; quæ nox, quæ lugubris hæc ca- ligo? subride, consilte. Redde nobis oculorum diem.

Vxori.

Heri te commotam ira depræ- henderam; atque videbar aliam vi- dere. Huius autem caussa erat, men- tis alienatio, quæ planè tibi pertur- bauerat vultus elegantiam & gra- tiam. Nunc verò muta temetipsam. neque trucem vide, neque formo- sam Venerem, cum irascitur aut la- chrymatur, neque Iunonem Boo- pem, cum Ioui succenset, neque mare, cum turbatur. Minerua ve- rò etiam tibias abiecit, quòd vultum eius deformarent. Iam etiam Erin- nyes Eumenides vocamus, vt torui- tatem detrahamus: & spinis rosa- rum delectamur, quòd ex agresti frutice, qui & tristitiam adferre & stimulare potest, rident inter ro- sas. Flos est etiam in muliere, vultus tranquillitas. Ne sis aspera neque formidabilis, neque elegantia co- ronam demas, neque tibi ipsi rosas eripias, quæ vobis formosis in ocu- lis nascuntur. Quòd si fides apud te eo- rum quæ dico nihil valet, cape specu- lum, & vultum immutatum contem- plare. Rectè est quòd conuersa es. Aut enim odisti aut metuisti, aut nò cognouisti, aut pœnitudo te cœpit.

γ'ὄπ' ἐπεστράφης. ἢ γ'ὄ ἐμίσησας ἢ ἐφοβήθης, ἢ οὐκ ἐγνώρισας, ἢ μετενόησας.

σὴνημιόνοι τῆ γλυκύτητι τῆ θυμοῦ, ἔπερὸς ἑαυτοῦ ἠγείωτο, ἔλαφος κ' ἰών ἐνομιζέτο. ἔπερ' ἑ Διὸς ὄμμα- τα οὐδαμοῦ. σὺς μὲν γ' ὄργίζεται καὶ κύνες, κ' ὄφεις, κ' λύκοι, κ' ὅσα ἄλλα οὐ χεῖται λογισμῶ θηρία. καλὸς δὲ ἄνθρωπος, καὶ μὴ γηάσας μόνον λυ- πεί. μήτοι γὰρ καὶ σκυδοσπότρος ἐαυτῶ χυρόμυρος. οὐ πρέπει ἢ οὐδὲ ἠλίω τῆ πρῶτου νεφέλιω πρῶτα ἀλλεατῶ. τίς ἢ κατήφθα αὐτῆ, τίς ἢ νύξ, π' ὅ συ- γνὸν σκότος τῆτο μείδιασον, κατὰ σῆδι- λποδὸς ἡμῖν πλὴν τῶ ὄμματων ἡμέραν.

Μερακίω.

Εχθὲς σε ὀργιζομένω κατέλαβον, κ' ἐδόξα ἄλλην βλέπειν. τούτου ἢ αἶπον, ἢ τῶ θυμοῦ κίσασις, ἀκριβῶς θεὶ συγχε- ασα πλὴν τῶ πρῶτου χάριν. νῦν δὲ μεταποιῶ σε αὐτῶ μηδὲ ἀγχιον βλέ- πε. οὐδὲ πλὴν Ἀφροδίτῶ καλῶ ὅταν ὀργίζηται ἢ δακρύη. ἔδὲ τῶ Ἡραν Βοῶ- πιν, ὅταν χαλεπαίγη τῶ Διὶ. ἔδὲ τῶ θε- λαπῆαν ὅταν ταρσῆτη. ἢ ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἑαυτοῦ αὐλοῖς ἔρριψεν, ὡς τὸ πρῶτου αὐτῆς συγχεόντας. ἢ δὲ καὶ τὰς Εριννῆς Εὐμνίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυδοσ- πὸν δρυσμένας. κ' τὰς ἀκαήθους τῶ ῥο- δῶν χαίρομεν ὅπ' ἔξ ἀγεία δάμνη κ' λυπείν κ' κεντεῖν εἰδοτος γηῶσιν ἐν τοῖς ῥόδοις. ἀνδρὸς ὅτι κ' γυναικὸς, ἢ τῶ προ- σῶπου γαλιῶ. μὴ ἔραχέα γίγας μηδὲ φοβερά. μηδὲ λποσεφάνε τὸ κάλλος. μηδὲ ἀφαιρῶ ῥόδων σε αὐτῶ, ἀ τὰς καλαῖς ὑμῖν ἐν τοῖς ὄμμασι φύε. εἰ ἢ ἀπσεις οἷς λέγω, τὸ κατόπιρον λαβῆσαι, ἴδε σου τὸ πρῶτου ἡλλαζμένον. δὲ

Μερακίω.

Πέπεισται μὲν ὡς εἰκάζω. τῆ δ' ἔρξ
 πλὴν αἰχμῶν ὀκνεῖς· εἰς δ' ἀπορρήματα
 ἀποδιδράσκεις. ἀφ' οὗ τις φίλος γίνετο.
 ἐκὼν τὸ ἔργον ἐπληροῦσθαι καλῶν τὰ Ο-
 μήρου ἐπι, τὸν Νιρέατον, Ἀχιλλεῖα εἰς
 Τροίαν ἄγοντος; ἐκὼν τὸ ἔργον Ἀρμο-
 δίου καὶ Ἀεισογείτωνος ὅσοι φίλοι καὶ
 μέγχε τῶν Ξιφῶν; ὁ δ' Ἀπόλλων ἐκ
 Ἀδμήτω καὶ Βερέγχω ἐδήτυσεν; ὁ δὲ B
 Ζεὺς οὐ τὸ Γανυμήδην ἤρπασεν, ὡς χαι-
 ρεῖ καὶ πρὸ τῆς νέκταρος; μόνοι γὰρ ὑμεῖς
 οἱ καλοὶ ἐπὶ τὸ οὐρανὸν οἰκεῖτε ὡς πόλιν.
 μὴ φθονήσης ἐρεσοῦσε αὐτῶ δουῶναι
 μὲν ἀθανάσιαν ἐκ ἔχοντος· πλὴν δ' αὖτε
 ψυχρῶν, ἔχοντος· εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐτοῖμος ἀ-
 ποθνήσκεις, ἀπὸ Ἰππιδάτης ἔστο νωμί. εἰ δ'
 πλέκω τὸν βρόχον ἀπάνθεο πε, οὐ κα-
 θαρήσθεις; Γυναικί.

Κελύβης μοι μὴ βλέπειν, καὶ γὰρ σοὶ C
 μὴ βλέπεαι. τίς τῆτο κελύβης νομοθέ-
 τής. τίς δ' οὐκ εἶνο. εἰ δ' μηδέ τρον κεκώ-
 λυτο, μὴ τ' σε αὐτὴν ἀφαιρῆ τ' εἰς ἐπι-
 δέξιν διδοκιμήσεως, μὴ τε ἐμὲ τῆς εἰς
 τέρψιν ἔξοσίας. οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ
 πίης. οὐδὲ ὀπώρα, μὴ λάβης, οὐδὲ λφ-
 μῶν, μὴ προσέλθης. ἔπου γυναι καὶ σὺ
 τοῖς νόμοις καὶ διψῶντα παύσαι ὀδοι-
 πόρω, ὃν γὰρ σὸν ἄστρο ἀπώλεσεν. D

Γυναικί ὑποδύδρω.

Τὸ μὲν ἔργον ἐν αὐτῷ Ἰππιδάτης ἀνδρὸς,
 αὐτῷ Ἰππιδάτης μοιχοῦ γυναι. τὸ δ' ἐκινδυνῶ
 σφαλεροῦ τρον, τῆ χαρίτι μείζον. οὐ γὰρ
 ἔως τὸ φανερόν διφραίνε τ' ἔξοσίας,
 ὡς τὸ ἀπορρήτον τῆς ἠδονῆς. παῦν δ' ἔσ-
 πνότρον τὸ κεκλεμμένον. οὕτω δὲ Πο-
 σιδῶν ὑποῆλθε πορφυρῶ κύματι,

A

Deliciis.

Persuasus es ut conicio. Sed rei
 turpitudinem metuis. Ad quas res
 aufugis. Vnde tibi amicus efficitur.
 Non hinc pulchris referta sunt Ho-
 meri carmina, qui Nireum & Achil-
 lem ad Troiam ducit; An non hinc
 Harmodij & Aristogitonis omnes
 amici fuerunt, etiam usque ad enses.
 Apollo verò an non Admeto &
 Brancho precio seruiuit? Iuppiter
 an non Ganymedem rapuit, quo
 plus etiam quàm Nectare delecta-
 tus? Soli enim vos pulchri cœlum
 quasi ciuitatem inhabitatis. Ne sper-
 nas amatorem, qui tibi dare im-
 mortalitatem non potest, suam ve-
 rò animam potest. Quòd si incre-
 dibile tibi videtur, paratus sum ad
 obeundam mortem, si tu iubeas
 hoc, etiam nunc. Quod si laqueum
 nectò, an non occides ô homo?

Mulieri.

Iubes mihi ne videam, & ego ti-
 bi ne videaris. Quis hoc iubet le-
 gislator? Quis vero illud? Quod si
 neutrum est prohibitum, neque tu
 tibimetipsi laudem ostentationis
 adimas, neque mihi delectationis
 facultatem. neque fons ait, ne bi-
 bas: neque pomum ne capias, ne-
 que pratum, ne accedas. Sequere
 mulier tu etiam leges, & sitim via-
 toris æstuantis sedita, quem tuum sy-
 dus perdidit.

Famina maritata.

Res quidem est eadem & vna, si-
 ue à marito, siue ab adultero con-
 tingat. Quod vero periculo est mi-
 nus securum, id gratiam habet ma-
 iorem. Non enim adeo manifesta
 potestas exhilarat, ut illicita & ar-
 cana voluptas. Omne vero furtiuum
 solet esse delectabilius. Sic etiam Ne-
 ptunus, sub purpureo fluctui subiit,

& Iuppiter sub auro, aqua, boui, draconi, ac sub aliis integumentis latuit: vnde Bacchus & Apollo & Hercules existunt, ex adulterio nati dij. Dicit autem Homerus etiam Iunonem cum libenter vidisse, & cum voluptate, quando cū ea clām coiit. Mariti enim potestatem mutavit in furtum adulterij.

Deliciis.

Misericor
dia ara.

Famosus, si sit crudelis & immanis, ignis est. Sin placidus & mansuetus lumen. Ne igitur vras, sed serues, & Misericordiæ aram animo positam habeas, & pro minùs diuturno munere, stabilem & constantem amicum accipias: & tempus anteuerte quod solum formosos destruit, quemadmodum populares Tyrannos. Vt sollicitus sum (quod sentio enim, dicam:) ne te cunctante, moramque necsente, prima barba subeat, & elegantiam vultus obumbret, quemadmodum solem occultare nubium concursatio solet. Quid timeo quæ iam est videre? Serpit quidem lanugo, maxillæ vero pubescunt. Vultus vniuersus floret ac viget. Proh, cunctando consenuimus, tu quidem celeriter obsequi nolens, ego vero precari atque rogare metuens. Antequam igitur totum ver tuum abeat, & hyems ad fores præsto sit, da hoc per amorem, per hanc lanuginem, quæ mihi cras est iuranda.

Vxori.

Adulter etsi persuadeat, periculosum sumptum facit, & mœrore plenum, si non impetret. Felicitati enim periculum lex minatur. Mœroris autem precium est amor. At satius est iis quæ quispiam concupiuit impetratis esse in metus sollicitudine, quàm spretum & contemptum mœrore confici.

A καὶ Ζεὺς χρυσῷ, ὕδατι, & βοῖ, καὶ δράκοντι, καὶ ἄλλοις προκαλύμμασιν. ἀφ' ὧν Διόνυσος καὶ Ἀπόλλων & Ἡρακλῆς, οἱ ἐν μοιχείᾳ θεοί. λέγει δὲ Ὁμηρὸς ἐπὶ τῷ Ἡρῶν ἰδεῖν αὐτὸν τότε ἠδέως, ὅτε αὐτῇ σιωπῆι λάθρα. πῶ γὰρ ἀνδρὸς ἔξοσίαν τέθνηκεν εἰς κλοπὴν μοιχείας.

Μειρακίᾳ.

B Ο καλὸς δὲ μὲν ἢ θηριώδης, πῦρ ὄσιν· ἀντὶ δὲ ἡμέρος, Φῶς. μὴ καὶ εὐῶ, ἀλλὰ σώζε. ἐπὶ ἑλέξ βωμόν ἐν τῇ ψυχῇ ἔχε. ἀνπλαβὼν βέβαιον φίλον ὠκυμῶρα δωρεᾶς· ἐφθάσας τὸν χρόνον, ὅς μόνος κατελύει τῶν καλοῦ, ὡς πρὸ οἱ δημοπλοῖ τῶν τυράννοις. ὡς δὲ δοικὰ γὰρ ὁ φρονῶ γὰ εἰρήσει· μὴ μὴ λοντός σου καὶ βραδυόντος, τὰ γῆρα ἐπέλθῃ· καὶ πῶ τ' προσώπου * συσκιά-^{ισ. συσκιά-}σωσι χερσίν· ὡς πρὸ εἶωθε τὸν ἥλιον κρύ-^{ση}πῆν ἢ νεφῶν σιωδρομή. πὶ δὲ δοικὰ ἀπρ' ἐστὶν ἡδὴ βλέπειν. ἔρπει μὲν ὁ ἴσλος· αἰ δὲ πρὸ φθῆαι χροάζοισι. τὸ δὲ πρόσωπον ὅλον ἀνδρῶν. φθῆ, μὴ μόνος ἐγὼ γράσα μὲν, σὺ μὲν θάπτον * εἰκάσαι μὴ θελήσας.^{ισ. εἴξαι} ἐγὼ δὲ ἐκνήσας δεηθῆμαι. πρὶν οὐδ' οὐ τὸ ἔαρ ἀπελθεῖν ὅλον, ἐχμῆρα ἔπισηναι, δὲ αὐτὸ πρὸς ἔρωτος, πρὸς τούτων τ' ἡμεῶν, ἀδὲ με αὐριον ὀμνῆσαι.

D

Γυναικί.

Ο μοιχὸς καὶ πείσας, σφαλερότατον ἀνάλωμα, ἐὼδωπρὸν μὴ τυχαίων. τῆς μὲν γὰρ βίωσις κίνδυνος ὁ νόμος. τῆς δὲ λύπης μισθὸς ὁ ἔρως. φοβεῖσθαι δὲ ἀμεινωτὴν πύλοντα, ὧν βούλεται πρὸς, ἢ ἀνιάσθαι ἀμελούμενον.

Μερακίω.

Επαυῶ σε ἀντισοφιστόμυρον τῶ χρό-
 νῶ, καὶ ἀεικόπιοντα τὰ χροῖα· ὃ γὰρ ἀ-
 πῆλθε φύσει, τὸ μὲν τέχνη· ἡδίστη δὲ
 ἢ τῶν ἀπολυμνίων ἀνάκτισσις. ὡς τε
 ἐμοὶ συμβεβλήοντι πείθοιο· τῆ μὲν κε-
 φαλῆ, κόμα· ἔ μὲν τῶ βροσφύ-
 χων· ὡς τῶ μὲν τῆς ἀρσῆς συκα-
 ταβαίναν ἡρέμα· καὶ ταῦτά σου τὰ γέ-
 νῆα πρὸ ἀφαιρήσεως ῥαδίως ὅτε βέλε-
 ται· τῶ γὰρ τοῖς ὤμοις Ἰππικῆ θῆσθαι κα-
 τὰ πρὸ Φησὶν Ομηρὸς τῶν Εὐβοεῖς ὅπι-
 δειν κομᾶν. κεφαλὴ γὰρ ἀνθεσσα ἡδίων
 πολὺ τῆς Ἀδύνας φυτῆς. εἴπερ γε δεῖ
 καὶ ταῦτῃ τὴν ἀκρόπολιν μὴ ψιλῶ
 ὀρεῖσθαι μηδὲ ἀκόσμητον. τὰ γὰρ χροῖα ἵσι
 ψιλὰ ἔστω, καὶ μηδεὶς ἐνοχλεῖτω τῶ
 φωτὶ τούτῳ, μήτ᾽ νεφέλη μήτ᾽ ἀχλὺς.
 ὡς γὰρ ἔχῃ δὲ θεάματα κεκλιμένα ὀμ-
 ματᾶ· οὕτως ἔδὲ χροῖα καλοῦ κομῆ-
 τα. εἴτε ἐν φαρμάκοις εἴτε μαχαίραις
 λεπτῆς εἴτε ἀκροῖς δακτύλοις, εἴτε ῥύμ-
 μασι καὶ πόαις, εἴτε ἄλλῃ πνὶ μηχανῇ
 ἀεὶ τῆ σεαυτῶν ῥοκάλλος μακρότε-
 ρον. οὕτως γὰρ ἔση μιμούμενος τῶν ἀ-
 γῆρας θεοῖς.

Γυναικί.

Εχθρὸς συγκλείσας τὰ βλέφαρα ὅ-
 σον ἡσυχίᾳ σκαρδαμύξαι, πολὺν ἡδὲ
 μὲν τὸν χρόνον ἀμύξαι τοῖς ὀφθαλμοῖς
 ὡς ἀνεράσοις ἐνεκάλου. πὶ δὲ αὐτῆς
 ἐπελάθεσθε πὶ τῆ φρεσὶν ἔξῃ πετε.
 ποῦ δ' ἔστι καὶ πὶ γέρονε, καὶ τῶ αὐτῶ
 μνησάτε νομίσας τὴν ἀκούαν, ἀπῆλθον
 εἴδα σε ὀψεσθαι ὀμίλῳ. ἔ τῶτο κίει-
 νο ἐζήτου ὡς ἡρπαγμαμένην. πὶ οὐ μὲν
 λῶ ποιεῖν, εἰάν ἔξελείσῃς εἰς ἀγρὸν ὡς

A

Deliciis.

Laudo te qui tempus eludas te-
 chnis, & lanuginem refecis. Quod
 enim naturâ discessit, id arte ma-
 net. Iucundissima vero est eorum
 quæ amissa sunt, recuperatio. Ita-
 que meum consilium audi ac seque-
 re. Capite comam nutri, & capil-
 lorum tibi cura sit: alij cum maxil-
 lis sensim conueniant: & hanc tuam
 lanuginem, paruo negotio, cum
 quis vult, auferet, alij vero confi-
 dant in humeris. quemadmodum
 B Homerus ait Eubæos comam in
 posterioribus partibus alere. Nam
 caput florens multo iucundius est
 planta Mineruæ: siquidem ne hanc
 quidem arcem nudam videri con-
 uenit, neque inornatam. Lanugi-
 nes vero tibi sint nuæ, neque
 quisquam huic lumini officiat, ne-
 que nubes, neque caligo. Quem-
 admodum enim nequaquam iu-
 cundum aspectum præbent ocu-
 li clausi, sic neque lanugo in for-
 moso comata. Siue igitur medica-
 mentis, siue cultellis exilibus, siue
 summis digitis, siue purgationibus
 & herbis, siue alia quapiam ma-
 chinatione, efficiet ut tibi pulchri-
 tudo sit diuturnior. Sic enim imi-
 taberis Deos expertes senectutis.

C

Vxori.

Heri clausis palpebris tantum, ut
 pauxillum intueri possem longum
 D tempus existimabam præterisse.
 Deinde oculos, ut rudes amo-
 ris obiurgabam. Cur eius vos ce-
 pit obliuio? cur præsidium destitui-
 stis? Vbi sit & quid factum sit, hoc
 saltem ipsum significate. Arbitra-
 tus autem audire, discessi eo, vbi
 visurum te putabam, & hoc est illud
 quod quærebam, ut raptâ. Quid igi-
 tur sum factururus, si in agrum egres-

sa fueris, ut anno præterito, & multis diebus urbanam consuetudinem reliqueris? Equidem necessario de me actum esse arbitror, si nihil possum iucundum amplius, neque audire neque videre. Ego enim futurum opinor, ut te ciuitatem egredientem etiam sequantur ipsi qui sunt in urbe dii, *spectaculo* tracti atque commoti. Quid enim hîc soli faciunt? Atque etiam si illi locis suis manserint, tamen ego non relinquare amoris *appêdix*, ut *cymba minor*. Quod si etiã foderi oporteat sumam in manus ligo- nem, siue frangere, colam vites, siue olea lymphâ spargere, conficiam cursum. Quis enim ita cæcus fluuius, ut tuum salum non rigeat. Vnum deprecor ac eiuro, ex iis quæ ruri fieri solet, lac mulgere. Solas tuas mamillas libenter & cum delectatione tango.

Deliciis.

Quid mihi lanuginem, ô puer, ostendis. Non relinquis elegantiam, sed incipis formosus iam fieri. Nam temporis celeritas transit, quasi volucre quiddam & infidû, & ut ignis impetus extinguitur. Stabilitas autem ac firmitas permanet. Tempus vero non arguit eos qui reuera sunt elegantes ac formosi: sed monstrat, & testimonium potiùs illis perhibet, quàm inuidet. Pubescentem etiam Homerus appellat gratiosissimum, poëta non imperitus elegantiam & contemplandi & faciendi. Non autem hoc vnquam pronunciaisset, nisi priùs ipse amasi j tetigisset simul lanuginem & osculatus esset. Antequam enim florerent, nihil discreparunt à mulieris maxillis tuæ nimirum teneræ & dilucidæ. Cum verò iam pubescis, virilior es teipso & perfectior. Sed quid? Voluisti nihil ab Eunuchis differre, quibus mēta sunt sterilia duraque, & similia

A *πρὸς*, καὶ πολλῶν ἡμερῶν τὰς ἐν ἄσφ
διατριβὰς καταλίπης ἡ γούμαι ἀνα-
κῆμον σαφῶς ἀπολωλέναι, μηδὲν ἔ-
χοντα ἢ δὴ μήτε ἀκούειν ἐπὶ μήτε ὁρᾶν.
ἐγὼ μὲν γὰρ ἐψεύδαί σοι νομίζω ἔτι
πόλιν Ἰξίουση καὶ αὐτοῖς ἑστὶ ἐν ἄσφ
θεοῖς ἐλκομῆροις ὑπὸ τῆς θεᾶς. ἢ γὰρ ἐν-
ταῦθα μόνοι ποιοῦσιν. εἰ δὲ κακῆνοι καὶ
χώραν μῦθοσιν, ἀλλ' ἐγὼ γε οὐκ ἀπο-
λέφθῃσομαι τῆς ἐσθῆτος ἐφόλκιον. εἰ
B ἢ ἔσκαπῆν δέοι, λήψομαι τὴν δίκην
λαῖν· εἴτε κλαῖν, θεραπεύσω τὰς ἀμπέ-
λους· εἴτε ἐπάγαν λαχάνοις ὕδωρ, ὁδο-
ποιήσω τὸν δρόμον. τίς γὰρ οὕτω τυφλὸς
ποταμὸς ὡς σὴν γλυκὴν μὴ γεωργεῖν. ἐν
Ἰξόμνυμαι τὴν ἐν ἀγροῖς εἰδομένων ἀ-
μύγαν γὰρ ἀμύμων ἡδέως τῶν σῶν μα-
σῶν ἀπλομαί. Μήρακίω.

C Τί μοι τὰ γυῖα, ὦ παῖ, δεικνύεις. οὐ
παύη κάλλοις, ἀλλ' ἄρχη· τὸ μὲν γὰρ
ὄξυ τῆς ὥρας ἠδὲ γήλυθεν ὅσον τὴν πηνὸν
ἢ ἀπίσον ἔκαθεπὶ πυρὸς ὀρμῆ σθέν-
νυται· τὸ δὲ ἐδραῖον καὶ βέβαιον μὲν
χρόνος δὲ οὐκ ἐλέγχῃ ἑστὶν ἀληθῶς κα-
λοῖς· ἀλλὰ δεικνύεις, καὶ μὲν τυρεῖ μάλλον
αὐτοῖς ἢ φρονεῖ. τὸν δὲ ὑπὸ πηνήτιω καὶ Ὁ-
μηρος λέγει χαριέστατον ποιητῆς, εἰδὼς
κάλλος ἔβλεπεν καὶ ποιεῖν. οὐκ αἶ δὲ
ποτε τῆς ἀπεφαίνετο, εἰ μὴ ἑσθῆτος
D αὐτὸς ἐσθῆτος καὶ ἠψατο γυμνασίου καὶ
κατεφίλησε. πρὶν μὲν γὰρ ἀνθεῖν, ἔδεν
ἀπειχόν γυναικὸς αἰσῆς ἑσθῆται, οὐ-
σαι ἀπαλαὶ καὶ διαυγεῖς. ὅτε δὲ ἦδη
χρῶσθαι, ἀνδρικώτερος εἶσεαυτῶν, καὶ τε-
λεώτερος. ἀλλὰ τί ἠδελὸς μηδὲν δι-
νούχου διαφέρειν, οἷς τὰ γυῖα ἀ-
καρπα, καὶ σκληρὰ, καὶ λιθίνους ὀ-

μια. ἀρχὸν λαίρου ὁ δλιθήλοι
 τῶν τῆ τομῆ μαλ. ἢ κείνη. πλὴ
 μὲν ἀπόρρητον νομίζοντες πλὴ δὲ, σα-
 φέσατον ἔλεγχ. τῆς ὄψεως.

A lapideis. Ignominiam igitur graui-
 rem accipiunt scelerati hac sectione
 quàm illa: posteriorem secretam pu-
 tantes esse & rectam, priorem verò
 manifestissimū in vultu argumentū.

FED. MORELLI monitum ad omissa & commissa.

AD ἑρηνικάς, quos ob symbolas ad Philostrati ἔργον collatas supra, laudauimus,
 Accessit, FLORENS CHRISTIANVS, περὶ ὧν perdoctus sermonis viriūsq; linguæ,
 nostriq; dum viueret amantiς. cuius παῖς παῖς εἰκῶν ἐμψυχος, CL. CHRISTIANVS in
 suprema Curia Parisiensi Aduocatus discretiς. obseruationes aliquot, tanto parente dignas,
 in quadam Philostratēa nobis communicauit, quæ cūm operi iam ad vmbilicum deducto
 inseri nō potuerint, earum tibi gustum hic aliquem dabimus. In Icone Neptuni (p. 742. c.)
 notauerat ἵππους ἰδουσικίς dici, quia ἰδουσις est ῥάμφος, vel ῥόμα. ut ἰδουσις etiam de piscib. Op-
 piano. -- ῥόμα νερτε νεύθε. -- inferius vergit rostrum. & Galenus in lib. de aliment.
 ἰδουσι Leucisco tribuit: male enim ibi scribitur ῥόμα. sunt qui natantes interpretentur: ma-
 le, ut idem putat, & fortassis, nutantes, melius, ex eiusdem coniect. sed quid si, inquit. πνευ-
 σικί. h. e. anhelantes. verūm eidem magis placebat, ἰδουσι. Idem in Achillis ἔργα
 (p. 782. D.) hīc, οἱ ἀδελφοί. rogat, Quid si, οἱ αὐτεῖ. vel distinguit, ἐπὶ διδασκ. In Phlegysis
 (p. 812. B. pro οὐπω ὄντες, mauult, οἰχισώτες. in Achille in Scyro (p. 832. P.) pro ἢ χέρητ.
 leg. ἐ coniectura, ὁ χερῶς τ. & μοχ, πὰ ἀνθ. ἀποφεροῦσαι. & in lacuna seq. ἀνδρῶν φάμεοται.
 In Heroic. (p. 635. D.) ῥογῶς ἠκυσσα. 640. D. Διὰ γούσης. Nec verò V. C. Carolus Lab-
 beus, in supremo Senatu Patronus eloquentiς. & doctiς. ἀπυμολος venit; sed Scholia
 Græca mss. in imagines Philostrati, illis Pauli Petauij consentanea, cum variarum lect.
 ἐκλογῆ. benignè imperitus est. Ceterūm præter loca à nobis recentata & emendata quæ bi-
 formi Characterē notata patent; quadam castigatione vel animaduersione adhuc egentia
 breuiter etiamnum aperire placet; atque ab his ordiri vbi Tyaneus (sic enim Apollonium
 hunc ἀπλάς nominat Synesius in Philadelphis nostris) iactat miracula dictis. pag. 13. A.
 τί ἐφη ζωετώτερον τῶ θεῶ. quid prudentius Numine? maluissē, quid sagacius? est e-
 nim ζωεσις Arist. vi. Eth. ad Nic. ῥεπὶ Διωνοτικῆ. Iupiter Homericus quid aliud sibi vin-
 dicat? cūm de se predicat, ὡς ἄλλοι γερονῶς, καὶ πλείονα εἰδῶς. natu maior, pluraque no-
 scens. pag. 16. C. Ἐὼν τε ἔ ἀνω βαλκων. hīc, ut sæpè alias Lat. versio partim ieiuna est, par-
 tim luxuriat. Ἐὼν, strepentis est & fastuose buccas instantis. ἀνω βαλκων eius est qui incessu
 superbo in imos digitos erigit se. sequentem periodum perturbatam fædatamq; miserè, sic re-
 stitue: Opera ex his quæ supererant facultatibus attulit, perpaucis sibi relictis.
 Pag. 17. A. μὴτ' αὖ γῆμυ. vnde istud ἀκωρον in versione? neque nubere. ne uxorem qui-
 dem ducere voluit Apollonius, tantum abest ut uxori vellet nubere (quod etiam auersatur
 Martialis.) Siquidē Sophoclem cōtinentia vicit. B. Διὰ γούσης ἐρωτικῆ. repulsam in amore
 passus. His pauculis contentus, ἐρῶν τε καὶ αὐτῶς, ac cādide mone, Corrige sodes hoc atq;
 hoc. Absq; aliquot mēdis non fit, Amice, liber. Optimus ille est qui minimis vr-
 getur. quid ipse præstiterim εἰλικρινῶς in ποιητικῆς editionis cernes, discernes. In Epistolarū
 quoque ἀκωνύμω versione, quot menda sustulerimus vix credi potest. vbi interpres ὁρμωσις, por-
 tus, pro monilibus; ὀπώρας autumnos, pro pomis; θεῶς Diuas, pro spectaculis; γυναιχας, sem-
 per uxores pro mulieribus, & τεροτα id genus alia inseruerat. quid agas? cautus Διὰ φερῶ
 τῶ κακῶν, ἐξέστ γὰρ. Ut bona sit seges hæc, spicum tamen est quoque nequam.

Ut mala sit seges, at spica relicta bona est.

XAIPE ΚΑΙ ΟΥΛΕ ΜΕΓΑ.